

บทนำ

ณ เมืองเล็กกลางหุบเขาราวพันกว่าปีก่อน

ล่องเข้ายามดึก แสงสว่างจากคบไฟและตะเกียงที่จุดตามบ้านเรือนค่อยๆ มอดไปที่ละดวง จะเหลือก็ตามรอบกำแพงเมือง ตรงทางเดินใหญ่ซึ่งมีทหารยามประจำการกระจายตัวอยู่ห่างๆ ไม่ได้คุ้มกันเข้มแข็งแต่อย่างใด เพราะเมืองนี้อยู่อย่างสงบร่มเย็นมาเนิ่นนานด้วยวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย แม้แต่คุ้มเจ้าเมืองก็มีทหารประจำไม่กี่สิบนาย น้อยกว่ากลุ่มที่ไปประจำการในเขตอารามหลวงซึ่งมองเห็นยอดพระธาตุตั้งตระหง่านอวดบารมีได้แสงจันทร์เพ็ญ กระทั่งเงามืดหนึ่งคืบคลานเข้ามาหาช้าๆ

สาเหตุที่ต้องมีทหารประจำอารามมากขึ้น เพราะก่อนหน้านี้ไม่กี่วัน หลังงานสักการะองค์พระธาตุนาคินทร์ได้เกิดเหตุร้าย เหตุร้ายที่แม้ชาวเมืองจะไม่ตั้งใจ แต่ก็มีส่วนต้องร่วมรับผิดชอบ เพราะพวกเขาที่เกิดในแผ่นดินนี้ได้ให้วาจาสัตย์แล้วว่า จะมอบศรัทธา ยึดมั่นความดี ปกป้อง 'เพชรนาคา' ด้วยชีวิต

ตอนนี้เพชรนาคาเม็ดนั้นหายไป พร้อมพระพุทธรูปทองคำ!

ตัวแทนแห่งศรัทธาสัญญา หันหน้ามาบอกว่าพวกเขาจะต้องถูกพิพากษา

แต่ไม่คิดว่าวันนี้จะมาถึงเร็ว...เร็วจนพวกเขาไม่ทันตั้งตัว

ความเย็นมาเยือนเช่นทุกวันเพราะเข้าสู่ปลายฤดูหนาวแล้ว แต่ราวกับมีความหนาวเหน็บที่ต่างไปจากเดิม อากาศที่แปรเปลี่ยนไปพร้อมกับการย่างกรายมาของอะไรบางอย่างที่ทรงอำนาจ เสียงแมลงกลางคืนที่ร้องระงมอยู่ก่อนหน้าก็พลันเงียบกริบ ราวกับว่าพวกมันตกใจการมาอย่างคุกคามนั้น

“พวกเจ้าหลบหลู่ข้า!” เสียงตวาดดุจดั่งดังขึ้นในความมืด “พวกเจ้าจะต้องชดใช้ด้วยชีวิต!”

ลมแรงกระแทกใส่ประตูเมืองเสียงดังสนั่น แต่ชาวเมืองที่หลับใหลยังไม่รับรู้ภัย เสียงซู่ฟอดดังมาจากชายป่า พร้อมการปรากฏตัวของสิ่งมีชีวิตร่างมึนทึบในเงามืด เงาร่างเรียวยาวคล้ายงูที่กำลังยกตัวขึ้นจนสูงแทบจะพันก่าแพงเมือง ถ้ามีใครในเมืองพบเห็นคงบอกได้ว่า นั่นคือ ‘พญานาคเก้าเศียร’!

“สิทธิเรศมอบและคุ้มครองแผ่นดินให้พวกเจ้าได้ ข้าก็ทำลายมันได้เช่นกัน!”

คำตวาดจากร่างหะมีนมาพร้อมเสียงฟ้าคำรามก้อง ประกายสีขาวสว่างวาบขึ้นเมื่อสายฟ้าฟาดเปรี้ยงดังสนั่น นี่ไม่ใช่ฤดูฝน สิ่งที่ยังเกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องปกติ แต่เป็นเพราะอำนาจความกริ้วโกรธของผู้เรืองฤทธิ์ซึ่งพร้อมมอบความวิบัติที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

พายุฝนราวกับฟ้าโธโธโหมกระหน่ำรุนแรงก่อเกิดเป็นกระแสน้ำเชี่ยวกรากไหลลงสู่หุบเขา ระหว่างทางก็ชะดินถอนรากถอนโคนต้นไม้ใหญ่น้อยลงไปด้วย ที่อยู่ต่ำลงไปคือเมือง ‘เวียงมณี’ แสงจากประกายฟ้าแลบทำให้เห็นยอดเจดีย์และอุโบสถสูงที่กำลังถูกสายน้ำเชี่ยวในเงามืดกลืนกิน พร้อมกับเสียงวางเลือนสุดท้ายจากหอกลองที่ร้าวระร่อนเพื่อเตือนภัย แต่คงสายเกิน

เสียงเรียก เสียงกรีดร้อง เสียงร่ำไห้ดังระงมอยู่ท่ามกลางความ
อลหม่านเมื่อรับรู้ภัย

ที่ว่า...กาลนี้พวกเขาสิ้นทางหนี สิ่งที่ได้มีเพียงการเข้าสวมกอดกัน
ไว้ หวังใช้กันและกันช่วยบรรเทาความกลัวต่อความตาย ซึ่งพวกเขาแน่ใจ
แล้วว่าไม่มีทางหนีพ้น กระแสน้ำธาโถมมาพร้อมดินโคลน กลืนหมู่บ้านไป
อย่างรวดเร็ว สิ้นแล้วหมู่บ้านที่มีอายุกว่าร้อยปี สิ้นแล้วดินแดนที่เคยถูก
ขนานนามว่าเมืองแห่ง ‘ศรัทธาบูชาเพชรนาคา’

ราวกับความหันตภัยจากน้ำและโคลนถล่มยังไม่เพียงพอ ไม่นาน
จากนั้นแผ่นดินก็สะเทือนเลื่อนลั่นคล้ายมีแผ่นดินไหว ธรณีแยกออกทำให้
บ้านเรือนทรุดตัวลงไปใรรอยแยก ตามมาด้วยมวลน้ำมหาศาล

วิบัตินี้ผู้กระทำแน่ใจว่าจะไร้ผู้รอดชีวิต รอยส่ายยืมสาแก่ใจบังเกิด
เมื่อสิ่งที่ตั้งใจสำเร็จผล ทั้งยังมั่นใจว่าไร้ผู้พบเห็น รวมถึงไร้หลักฐานเชื่อมโยง
ถึงผู้ลงมือ แต่จะทำให้ผู้ที่ตนเกลียดชังเป็นคนรับผิดชอบแทน

“เท่านั้นเจ้าก็ขวางทางข้าไม่ได้แล้ว...ลิซเรค”

ยามเช้า...ขบวนพ่อค้าเร่ที่เคยผ่านเมืองเวียงมณีเสมอก็ต้องจงนปน
ตกใจ เมื่อพบว่าเมืองและชาวเมืองร่วมพันในหุบเขาเบื้องล่างหายไป พวกเขา
เขาพบเพียงแสงอาทิตย์ส่องกระทบผืนน้ำกว้างสุดสายตา ไม่มีร่องรอยใดๆ
ยืนยันการคงอยู่ของเวียงมณีสักนิด นอกจากสิ่งที่พวกเขาจดจำได้และมั่นใจ
ว่าเมืองนั้นมืออยู่จริง แต่พวกเขาหาคำตอบไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมเมือง
ทั้งเมืองจึงหายไปเพียงชั่วข้ามคืน

มีแต่คำบอกเล่าปากต่อปากว่า ‘องค์ลิซเรค’ ทำลายเวียงมณีด้วย
ความโกรธ ไม่มีใครรอดชีวิตจากเงื้อมมือของพระองค์

ที่ว่า...ลึกลงไปได้ท้องน้ำมีความจริงที่ซุกซ่อนอยู่เหนือสายตามนุษย์
ในบึงน้ำ ลึกลงไปได้ซากหมู่บ้านที่ล่มสลาย ยังมีบางสิ่งอยู่ที่นั่น
บางสิ่งที่ไม่ได้จบลงที่เวียงมณีจมน้ำ เพราะนั่นแท้จริงเป็นเพียง
จุดเริ่มต้น...

๑

ไม่นานหลังเหตุเวียงมณีจมน้ำ ในคำคือวิปโยคโศกสลด ณ นครบาดาล เหล่านาคาล้วนโศกเศร้าไปกับการสูญเสียพระธิดานาราวตี ผู้เป็นดั่งมิ่งขวัญและดวงใจของชาววังนาคาลัย พระธิดาองค์น้อยจากไป โดยที่พวกเขาไม่อาจปกป้อง นางล่องลอยขึ้นสู่เบื้องบนหายไปเพียงชั่วพริบตา ทิ้งไว้เพียงร่างแบบบางนอนนิ่งอยู่บนตักของพระบิดาผู้ไม่อาจช่วยเหลือ พระธิดาได้ทัน

“นาราวตีของพ่อ” เสียงทุ้มต่ำที่พร่ำเรียกนามของลูกสะท้อความเจ็บปวดสูญเสีย “พ่อผิดต่อเจ้า ผิดต่อองค์สิขเรศนิก พ่อขอโทษ ลูกรักของพ่อ”

คำรำพันกลืนหายไปเมื่อรับรู้การมาของนาคาอีกกลุ่ม หนึ่งในนั้นคือพระชายาของพระองค์เอง นางคงแทบใจสลายเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับธิดาหนึ่งเดียวของนาง

“เกิดอะไรขึ้น! เกิดอะไรขึ้น!” พระนางเหินหัวแห่งวังนาคาลัยกรีดร้องกับภาพเบื้องหน้า ฝ่าเท้าไปประคองร่างไร้ดวงจิตไว้อย่างชั้วญเสีย

“นาราวดี!” เมื่อจับต้องผิวกายเย็นชืดของลูกก็ยิ่งใจเสียบ “ลูกแม่!
นาราวดี ลูกรักลืมน้ำขึ้นลี นาราวดี”

แม่พรีาเรียกเพียงไร ลูกก็ไม่ขานรับ สีหน้าของเหล่าบริวารรวมถึง
พระสวามียิ่งทำให้ใจหาย

“เจ้าพี่ เกิดอะไรขึ้นกับลูก โยนนาราวดีทิ้งได้...”

“มิ่งอุมา เจ้าทำใจดีๆ ไว้แล้วฟังพี่” องค์เหนือหัวเอ่ยอย่างอ่อนโยน
พร้อมกับเอื้อมมือแตะไหล่ชายาอย่างแผ่วเบา รอให้นางเงยหน้าขึ้นสบตา
“เวลานี้ดวงจิตของนาราวดีหลอมรวมกับลูกแก้วพญานาค ลอยหายขึ้นไปสู่
เบื้องบน”

ผู้เป็นมารดา รู้ความหมายของคำนั้น เพราะนั่นบ่งบอกว่าร่างที่อยู่ใน
อ้อมแขนของพระนางเป็นเพียงร่างไร้ชีวิต พระนางหนึ่งไปราวกับจะหยุด
หายใจ แต่ความเจ็บปวดเมื่อรับรู้การสูญเสียฉายออกมาผ่านแววตา หยาด
น้ำใสไหลรินลงมาเป็นสาย

“ทำไม!” เสียงตวาดดังสะท้านอย่างทีพระนางไม่เคยเอ่ยกับพระสวามี
“ทำไมทรงปกป้องลูกไม่ได้!”

“มิ่งอุมา พี่ขอโทษ เจ้าฟังพี่ก่อน”

“ไม่! หม่อมฉันไม่ฟัง องค์ธเนศ แม่ทัพใหญ่ ผู้นำเหล่าทหารใน
นครบาดาลที่ทุกผู้ยำเกรง เหล่านาคาต่างเชื่อว่าทรงสามารถปกป้องพวกเรา
จากอันตรายใดๆ โดยไม่มีข้อกังขา แต่จะบอกว่าทรงปกป้องลูกไม่ได้
อย่างนั้นหรือ จะให้หม่อมฉันรับได้อย่างนั้นหรือ หม่อมฉันเกลียดพระองค์
ยิ่งนัก! เกลียดพระองค์ยิ่งนัก!”

ถ้อยคำตัดพ้อบาดลึกเข้าไปในใจเจ้าวังนาคาลัย

“ที่ผ่านมามหม่อมฉันยอมทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งมองดูนาราวดีถูก
สุธาสินีกลั่นแกล้ง หม่อมฉันสอนให้ลูกมองพี่สาวอย่างเข้าใจ นาราวดียอม
สุธาสินีทุกอย่าง เราสองแม่ลูกทำเพื่อให้พระองค์สบายพระทัย หม่อมฉัน
ไม่เคยร้องขอสิ่งอื่นใด ขอแค่ทรงสัญญาว่าจะปกป้องลูกนาราวดีอย่าให้นาง

เป็นอันตราย แล้วโยทรงปล่อยให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น! ทรงตอบมาสิเพคะ
ตอบหม่อมฉันมา!”

“พี่เสียใจ พี่ไม่ได้ต้องการให้เกิดเรื่องเช่นนี้ พี่พยายาม...” แม้อองค์ธเนศจะพยายามอธิบาย แต่อีกฝ่ายกลับทวาดสวนขึ้น

“เรื่องเศร้าพวกนี้เกิดขึ้นเพราะทรงลำเอียง ทรงรักแต่สุธาสิณี ทรงปกป้องธิดาองค์โตของพระองค์ จนปล่อยให้ลูกของหม่อมฉันต้องตาย! ทรงผิดสัญญา ผิดสัญญาต่อหม่อมฉัน! หม่อมฉันไม่มีวันอภัยให้พระองค์เรื่องนี้ จะไม่มีวันให้อภัยผู้ที่ผิดสัญญาจนทำให้ลูกของหม่อมฉันต้องตาย!”

อองค์ธเนศไม่มีข้อแย้งใดๆ ด้วยรู้ว่าที่มิ่งอุมาตัดพ้อพระองค์เพราะนางสุดจะทนได้ที่ผ่านมานางอดทนมามากพอแล้ว สิ่งเดียวที่นางขอจากพระองค์คือเรื่องปกป้องนาราวตี แต่พระองค์ก็ทำไม่ได้ดังที่เคยให้คำมั่น

“น้องพี่...”

“อย่าแตะต้องตัวหม่อมฉัน” พระนางเบี่ยงตัวหนีมือที่ยื่นมาจะโอบกอด ความผิดหวังเสียใจทำให้กุมสติไม่มั่น เพราะร่างไร้ดวงใจในอ้อมแขนเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้พระนางทนต่อทุกสิ่งได้ แต่เวลานี้ไม่มีอีกแล้ว ไม่มีลูกน้อยเป็นที่เยียวยาหัวใจอีกแล้ว “อย่าทรงแตะต้องลูกของหม่อมฉันด้วยพระองค์ไม่มีสิทธิ์แตะต้องพวกเรา!”

ความผิดทั้งหมดมิ่งอุมาโยนให้พระสวามีเป็นผู้รับ พระนางรับรู้เพียงว่านาราวตีถูกสุธาสิณีทำร้ายเพียงเพราะอยากได้เพชรนาคาขององค์ลิขเรศ แต่จะด้วยเหตุผลใดนั้นพระนางไม่รู้ แล้วยังมองไม่เห็นว่สิ่งนั้นมีความสำคัญอะไร กระทั่งวันที่พระธิดาของพระนางต้องจบชีวิตลงเพราะมัน

“นาราวตีลูกแม่ เจ้าน่าเวทนายิ่งนัก โยเจ้าจากแม่ไป แม่จะอยู่ได้อย่างไร”

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยหรือแม้แต่ขยับกาย กระทั่งมีนาคิตนหนึ่งซึ่งอยู่ในเหตุการณ์มาโดยตลอด รับรู้ว่าเจ้าวังนาคาลัยเองก็เจ็บปวดไม่แพ้พระชยา ตัดสินใจทูลพระนาง หวังช่วยเจ้าวังของตนได้บ้าง

“พระนาง...พวกเราอยากทูลขอพระกรุณา” เอ่ยจบนาคากว่าลิปตนเองก็ก้มศีรษะลงพร้อมกันสนับสนุนคำพูดของนางนาคี “อย่าทรงโทษว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความผิดขององค์เนศเลยเพคะ พวกหม่อมฉันอยู่ในเหตุการณ์ฝ่าบาทพยายามช่วยพระธิดานาราวดีอย่างสุดพระกำลัง ถึงขั้นทรงทำร้ายพระธิดาสุธาสินี แม้สุดท้ายนางจะหนีไปได้ แต่ก็บาดเจ็บหนักเพราะถูกตัดส่วนหางไป นั่นหมายความว่าต่อให้รอดชีวิต แต่เมื่ออยู่ในร่างมนุษย์ นางก็จะไม่เหมือนเดิมอีกแล้วนะเพคะ”

เป็นที่รู้กันว่าองค์เนศนั้นไม่เคยทำร้ายสุธาสินีไม่ว่านางจะทำผิดร้ายแรงเช่นไร เรื่องนี้มีมิ่งอุมาผู้ดีจึงค่อนข้างตกใจ องค์เนศอาจผิดคำสั่งญญาต่อพระนางที่ปกป้องนาราวดีไม่ได้ แต่พระองค์ก็จำต้องผิดคำสั่งญญาต่ออดีตชายาเช่นกัน เพราะพระองค์ได้ทำร้ายสุธาสินี แต่กระนั้นพระนางก็ยังมีข้อสงสัย

“แล้วทำไมลูกของเราถึงถูกทำร้ายได้อีก”

“พระธิดาสุธาสินีไม่ได้มาเพียงลำพังเพคะ นางให้คนของนางนำเพชรนาคาหนีมาที่ ‘ถ้ำแบ่งบุญ’ นี้ แล้วพระธิดานาราวดีซึ่งตั้งพระทัยมั่นว่าจะปกป้องเพชรนาคาขององค์สิขเรศให้ได้ไม่ฟังคำห้ามของพระบิดา ตามเข้ามาในถ้ำนี้” นางนาคีที่เล่าความละเอียดให้ “พวกเราและฝ่าบาทพยายามตามมาช่วยแต่ไม่ทัน นาคาชั่วตนนั้นทำร้ายพระธิดาจนดวงจิตของนางหลุดออกจากร่าง ถูกดูดเข้าไปในลูกแก้วพญานาค แล้วล่องลอยหายไปในช่วงพริบตา โดยที่พวกเราช่วยเหลือใดๆ ไม่ได้เลย ฝ่าบาทพยายามตามหาลูกแก้วดวงจิตของพระธิดาแต่ก็ไม่พบ”

“ลูกแก้วพญานาค?” พระนางดูอ่อนลงเมื่อทราบเรื่องราว อย่างน้อยการที่ดวงจิตของนาราวดีอยู่ในลูกแก้วก็ยิ่งดีกว่าการที่นางต้องตายจากหลุดลอยไปยังภพภูมิอื่น หรืออย่างน้อยหากนางมีชะตาต้องไปเกิดใหม่ ลูกแก้วพญานาคก็จะเก็บความทรงจำของนางไว้ “เราต้องตามหาลูกแก้วนั้น”

“พีส์ญญาว่าพีจะตามหาดวงจิตของลูกให้พบ พีเชื่อว่านาราวดีสร้าง

บุญกุศลมากมาย ลูกแก้วพญานาคจะไม่พานางไปไกลจากพวกเรา อย่างมากก็แค่พานางไปเกิดเป็นมนุษย์เพื่อสร้างบุญกุศลสืบต่อไป”

“เราจะได้อะไรลูกกลับมาใช้ใหม่เพคะ”

“พี่จะพาลูกกลับมาให้เจ้า พี่สัญญา” เจ้าวังนาคาลัยโอบกอดพระชายา ปลอบโยนให้กำลังใจ ขณะที่ดวงตาของพระนางจับจ้องใบหน้าอ่อนเยาว์ของลูกไม่ยอมมวง พร่ำรำพันด้วยความเวทนาในสิ่งที่นาราวตีประสบ

“เจ้ายอมทำถึงเพียงนี้เพื่อองค์สิขเรศเลยหรือ เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ ลูกรัก ต่อให้หาเพชรนาคาที่องค์สิขเรศเคยสร้างกลับมา แต่เจ้าก็ย้อนกลับมาไปแก้ไขอดีตไม่ได้ เจ้าช่วยองค์สิขเรศไม่ได้ และแม่ก็เชื่อว่าพระองค์ไม่ได้หวังให้เจ้าช่วย ไม่หวังให้เจ้าทำเรื่องพวกนี้จนนำภัยมาสู่ตัวเองเช่นนี้”

การสูญเสียนำมาซึ่งความเจ็บปวด แต่สำหรับองค์พระยังมีสิ่งที่คั่งค้างจำต้องรีบสะสางโดยเร็ว พระองค์แรมมิตหีบแก้วขึ้นกลางถ้ำ ก่อนจะอุ้มร่างของพระธิดาวางลงไปใต้น้ำอย่างทะนุถนอม เหล่านาคาและนาคิตูทุกตนทรุดกายลงกราบอำลาครั้งสุดท้าย พระนางมิ่งอุมายังคงรำไ้มมองใบหน้าลูกน้อยอย่างอาลัย

“ถ้าแบ่งบุญนี้เติมไปด้วยพลังบริสุทธิ์ พ่อจะให้เจ้าอยู่ที่นี่ รอวันที่เจ้ากลับมา”

“ลูกเหมือนแค่กลับไปนะเพคะ”

“ก็นาราวตีแค่กลับไปเท่านั้น” องค์พระศบอออกอย่างมีหวัง ทำให้พระชายามีรอยยิ้มได้บ้าง “เจ้าคิดเสียว่าลูกเรากำลังบำเพ็ญภาวนา ไปเถอะ พี่ยังมีเรื่องต้องจัดการ”

“เจ้าพี่ยังต้องทำอะไรได้อีกเพคะ”

“พี่จะไปเข้าเฝ้าองค์นาคราชา ความจริงจะต้องถูกเปิดเผย”

“ความจริงอะไรเพคะ”

“ความจริงเกี่ยวกับเวียงมณี”

“เวียงมณี? นครจมน้ำที่ทำให้องค์สิขเรศต้องโทษนะหรือเพคะ”

นาคาคูทนต์รู้เรื่องราวอันดี เหตุการณ์ที่เมืองแห่งหนึ่งบนภพมนุษย์ เกิดภัยพิบัติเพราะฤทธิ์ของนาค ในคืนที่ฝนตกหนักราวฟ้ารั่ว แผ่นดินที่อยู่เหนือนครบาดาลสั่นสะเทือน บ้านเรือนรวมถึงวัดวาอารามจมหายไป กับสายน้ำในลำคือนั้น ทุกชีวิตในเมืองล้มตายสิ้น มนุษย์อาจคิดว่านั่นเป็นภัยธรรมชาติ แต่ผู้เรืองฤทธิ์ย่อมรู้ว่าทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะอำนาจเหนือธรรมชาติ

องค์นาคราชาผู้ปกครองนครบาดาลให้องค์ธเนศลีปสาเหตุ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรใด พระองค์ก็ต้องกริ้วหนักขึ้น เมื่อพระโอรสสิขเรศมา ยอมรับว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับเวียงมณีเป็นการกระทำของพระองค์ ยอมรับผิดทั้งหมด แต่ไม่ยอมเอ่ยสาเหตุ

‘สิขเรศ! ในเมื่อเจ้าไม่ยอมบอกเหตุผล ไม่พยายามแม้แต่จะแก้ต่างให้ตน ข้าก็จะให้เจ้าได้รับโทษ...ข้าสั่งจงจำเจ้าไว้ในวังสิโรชาจนกว่าจะสำนึกหาไม่แล้ว ไม่ว่าเวลาผ่านไปกี่ร้อยก็พันปี เจ้าก็อย่าหวังจะได้ออกจากวังสิโรชา หากกล้าละเมิดคำสั่ง จงตระหนักไว้ว่า เจ้าจะมีนาคที่อยู่ใต้อาณัติ ข้าเป็นศัตรู พวกเขาจะไม่ไว้ชีวิตเจ้า! พามันไป ไปให้พ้นหน้าข้า!’

ลูกแก้วดวงจิตของนาราวตีเมื่อลอยขึ้นสู่เมืองบน ได้ลอยเคว้งไปตามสายน้ำอย่างไร้จุดหมายอยู่หลายวันหลายคืน กระทั่งไปพบผู้บำเพ็ญภาวนาท่านได้ยินเสียงร่ำไห้อย่างน่าเวทนา จึงฟังสมาธิจนเห็นอดีตของนาง

ผู้บำเพ็ญบารมีลืมนตาขึ้นพลางถอนหายใจ ด้วยรู้สึกเวทนาในชะตากรรมของนาคีน้อย

“ท่านผู้ทรงศีลเจ้าข้า โปรดชี้แนวทางให้ลูกด้วย ลูกเป็นห่วงพระบิดาพระมารดา ลูกทำบาปหนักที่ทำให้ทั้งสองพระองค์เสียพระทัย ทั้งที่ลูกพยายามแต่สุดท้ายทุกอย่างเหมือนยิ่งเลวร้าย ลูกช่วยองค์สิขเรศไม่ได้”

“อย่าห่วงไปเลย ลีกาได้พยายามทำดีที่สุด อยู่ที่นี่ รอเวลาที่จะได้ไปชดใช้กรรมที่เหลือเมื่อถึงเวลา หน้าทีของลีกาในนครบาดาลจบลงแล้ว

พระบิดาของสีการ์รู้แล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในเวียงมณีมิใช่การกระทำขององค์สิขเรศ”

“เมื่อความจริงปรากฏ องค์สิขเรศจะได้ทุกสิ่งคืนใช่ไหมเจ้าคะ” นั่นคือบ่วงที่คอยรั้งนาคิน้อยไว้ นางปล่อยวางจากเรื่องนี้ไม่ได้ด้วยยังห่วงองค์ซัตติยนาคินทร์ “ลูกทำผิดต่อพระองค์ ทูลขอสิ่งที่เป็นเหตุให้องค์สิขเรศต้องรับโทษ ทั้งที่พระองค์มิได้ก่อ ลูกรู้ว่าสิ่งที่ลูกขอทำให้้องค์สิขเรศผิดหวังในตัวลูก”

ผู้ทรงมานมองร่างจิตของนาคิน้อยอย่างรู้แจ้ง แต่ก็ไม่อาจพูดอะไรนอกจากชี้แนวทางพันผูกข์

“ปล่อยวางเสียเถิด ไม่มีผู้ใดหนีกรรมพัน แม้แต่ตัวสีกาเองก็เช่นกัน ต่อให้สร้างบุญบารมีมากมาย บุญก็ส่วนบุญ แต่กรรมก็ส่วนกรรม จงตั้งจิตยึดมั่น ความดีจะเป็นเกราะคุ้มภัย”

“เจ้าคะ ลูกจะจดจำไว้”

“สีกามีจิตเมตตา นั่นจะเป็นบุญกุศลยิ่งใหญ่” ผู้บำเพ็ญบารมีเอ่ย “สีกาจงตั้งจิตมั่น ให้ความเมตตากรณาอยู่กับใจของสีกา นำพามันเพื่อปลดปล่อยองค์สิขเรศหากทรงถูกความแค้นเกาะกินพระทัย นำพาพระองค์กลับมาอีกครั้ง”

“เจ้าคะ” นาราวดีก้มลงกราบพร้อมรอยยิ้มอย่างโล่งใจ ก่อนจะหายไป ทิ้งไว้เพียงลูกแก้วพญานาคสีชมพูล้นฐานหยดน้ำ

ผู้ทรงมานพ่งสมาธิ บังเกิดแสงสว่างสะท้อนออกมาจากลูกแก้วพญานาค เมื่อแสงสว่างคลายความเจิดจ้าลง ลูกแก้วเมืงนั้นก็หายไป ทิ้งไว้เพียงก้อนหินใหญ่ขนาดสองกำปั้น ก้อนหินที่ห่อหุ้มลูกแก้วไว้เพื่อปกป้องจากผู้แสวงหา

จากนั้นนำหินก้อนนั้นไปเก็บไว้ในถ้ำ ลึกเข้าไปข้างในซึ่งเต็มไปด้วยหินงอกหินย้อย รวมถึงหินลักษณะเดียวกับหินที่โอบลูกแก้วไว้ วางลงปะปนกับหินเหล่านั้น

“สีกาบ่าเพ็ญภาวนาอยู่ที่นั่นเถิด เมื่อถึงเวลาจะมีผู้มารับสีกาออกไป”

ร่างจิตของนาราวดีก็มกราบอำลาอย่างอาลัย มองร่างที่เดินห่างออกไปจนกระทั่งลับตา

เมื่อคล้อยหลังผู้ช่วยเหลือ นาคีน้อยเปิดจิตมองดูภาพนาคาลัย เห็นมิ่งอุมาว่าให้เสียใจกับการจากไปของพระธิดา

“พระมารดา ลูกขอประทานอภัย ลูกหวังเหลือเกินว่าสักวันลูกจะได้กลับไปหาพระมารดาอีก”

ดวงตานาคีน้อยปิดลงเข้าสู่สมาธิเพื่อรอเวลา

ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วตกวอนเวียนเช่นนี้เหมือนไม่มีวันจบ ลีงรอบตัวภายในน้ำก็เปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลา จากวันเป็นเดือน...เป็นปี...นับสิบ...นับร้อย...กระทั่งพันปีผ่านไป ขึ้นสู่พุทธศักราช ๒๕๓๙

“ท่านครับ!”

ผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘ท่าน’ คือ พันเอก อุดุลย์ อินทிரาลัย หัวหน้าทีมสำรวจทีมใหญ่กว่ายี่สิบชีวิต

“ทางนี้ครับ! พวกเราเจอปากทางเข้าถ้ำแล้วครับ”

ทีมสำรวจต่างล้วงเอาโคมไฟออกจากกระเป๋า คนหนึ่งฉายไฟเข้าไปภายในรูขนาดครึ่งวาที่อยู่ระหว่างซอกหิน ในขณะที่คนที่เหลือช่วยกันตัดเถาวัลย์ที่ขึ้นกรปิดปากถ้ำ ใช้เวลาไม่นานทุกคนก็เข้ามาภายในถ้ำซึ่งทอดตัวยาวลึกเข้าไป หัวหน้าทีมสั่งให้แยกกันออกไปเป็นคู่เพื่อตามหาสิ่งที่ต้องการ

“แสงนั่น” อุดุลย์เห็นบางอย่างสะท้อนออกมาในเงามืดแล้วหายไป แต่เขามั่นใจว่านั่นคือสิ่งที่ทุกคนกำลังมองหา “แสงสีชมพูอย่างที่ตามีมบอกพวกเราตามมาทางนี้”

ทุกคนในทีมต่างกรูเข้ามาดูอย่างไม่มีข้อกังขา ด้วยรู้ว่า ‘ตามีม’ ที่เอ่ยถึง ทำนายชี้แนะสิ่งใดไม่เคยพลาด แม้จะเป็นเพียงเด็กชายวัยสิบขวบ ซึ่งพระธุดงค์รูปหนึ่งฝากให้อุดุลย์ช่วยอุปการะไว้ตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบ

“สิ่งที่พวกเราตามหาต้องอยู่ข้างใน เพชรนาคาสีชมพูที่ตามีมพูดถึง ต้องอยู่ในถ้ำนี้อย่างแน่นอน”

การมาของมนุษย์ไม่ใช่ครั้งแรก แต่ครั้งนี้ดูต่างออกไป นาราวตีลื้มตา ขึ้นช้าๆ ได้ยินเสียงฝีเท้าคนจำนวนมากกระชั้นเข้ามา แสงไฟส่องสะท้อนผนังถ้ำ

“ฉันเห็นแสงนั้นจากแถวๆ นี้ ทุกคนช่วยหาดู”

นาราวตีปราศรัยกายขึ้นแต่ไม่มีใครมองเห็น นาคีน้อยทำอย่างที่เคย ทำเมื่อมีมนุษย์เข้ามาถึงที่นี่ นั่นคือประนมมืออธิษฐาน

‘หากนี่คือผู้ที่จะมารับลูกตามที่คุณทรงฝันเคยเอ่ย ขอให้มนุษย์ผู้นี้มองเห็นลูกด้วยเถิด’

“นั่น...แสงสีชมพูสว่างออกมาจากหินก้อนนั้น” อตุลย์มองเห็น ก่อนจะรีบเข้าไปหยิบหินก้อนใหญ่ขนาดสองกำปั้นรูปร่างปูดโปนขึ้น พร้อมกับมีคำถามขึ้นในใจไม่ต่างกับทุกคน นั่นคือ...

ในหินที่ดูธรรมดาตอนนี้ จะมีสิ่งที่เรียกว่า ‘เพชรนาคาสีชมพู’ อยู่จริงหรือ!

๒

‘ที่ดินผืนนี้ต้องค่าสาป บึงลิโรชาชุกช่อนบางอย่างไว้...ฉันรู้ ฉันมองเห็น...’

รั้วอิฐแดงสูงกว่าสองเมตรที่ทอดยาวไปตลอดแนวถนนกลางเมืองหลวงนี้ คืออาณาเขตคฤหาสน์หลังใหญ่ของ บ้านอินทிரาลัย ซึ่งปัจจุบันเป็นเศรษฐีรายใหญ่ของเมืองไทย

‘มันไม่ใช่สมบัติที่ใครจะครอบครองได้ เราแค่มีหน้าที่ดูแลรักษาเพื่อรอเจ้าของที่แท้จริงกลับมา อย่าได้นึกละโมภคิดเป็นเจ้าของ หรือคิดเปลี่ยนแปลงที่ดินผืนนี้เป็นอื่น เพราะมันจะนำภัยมาให้อย่างใหญ่หลวง’

ย้อนไปในอดีต นานมาแล้วที่นายนิเวทย์ อินทிரาลัย ซึ่งย่างเข้าสู่วัยชราและเริ่มล้มป่วย ได้ฝากฝังที่ดินที่อยู่รอบ ‘บึงลิโรชา’ ซึ่งในช่วงเวลานั้นอยู่ติดริมฝั่งแม่น้ำไว้กับลูกหลาน พร้อมกับเขียนบันทึกทิ้งเอาไว้

‘พวกแกจงดูแลและทำให้ชื่นใจ ผู้ชายในรูปวาดนี้คือเจ้าของบึงลิโรชา เมื่อไม่มีฉันก็จงเก็บรูปวาดนี้ไว้กลางบ้านนี้ ส่งต่อให้ลูกหลาน บอกให้รู้ว่าคนผู้นี้คือเจ้าของที่ดินผืนนั้น ไม่ต้องถามเหตุผล รู้แค่ว่าคนผู้นี้จะปรากฏ

ตัวขึ้นสักวัน ไม่ใช่รุ่นของแก ก็จะเป็นรุ่นลูกแก หรือรุ่นหลานแก ไม่วันใดก็วันหนึ่งเขาจะต้องปรากฏตัวขึ้น จงคืนที่ดินผืนนี้ให้แก่เขา'

สุดท้ายที่ดินแปลงนั้นก็ไม่ได้ใช้ทำประโยชน์อื่นใด ยังคงถูกทิ้งไว้เช่นนั้น แม้ว่าทนายทคนเดียวของนิเวทย์ในขณะนั้นซึ่งก็คือปู่ทวดของพันตรีอดุลย์ จะไม่เข้าใจสิ่งที่บิดาคิดทำเท่าใดนัก แต่เขาก็ไม่อยากขัดความตั้งใจของบุพการี จึงทำอย่างที่ได้รับปาก ที่ดินแปลงนั้นและรูปวาดถูกเก็บไว้ตามคำสั่งเสีย จากลูกสู่หลาน มาจนถึงอดุลย์

'องค์นาคินทร์... จะกลับมาในร่างผู้ชายที่มีนามเป็นสายน้ำ แกวตาดเยือกเย็นราวไร้ความรู้สึก แต่ใจกลับเต็มไปด้วยไฟแค้น เพราะการตัดสินใจผิดทำให้พระองค์สูญเสียทุกสิ่ง พระองค์ได้ตั้งสัตยาธิษฐานไว้ว่า เมื่อกลับมาอีกครั้งจะทรงเอาคืนอย่างไรหัวใจปรานี เพราะพระองค์ได้เรียนรู้จากอดีตแล้วว่า ความปรานีไม่ได้ช่วยให้คนผิดสำนึกได้ แต่กลับยังทำให้คนผิดหลงละเลิง มีเวลาทำผิดทำชั่วได้มากขึ้น เวลานี้ทรงหลับใหล นิทราจะทำให้ทรงมีพลังมากขึ้น อีกไม่นานจะทรงกลับมา กลับมาเอาคืนและทำลายผู้ที่ขวางทางพระองค์...'

ข้อความนี้บันทึกไว้ในหน้าสุดท้ายของสมุดบันทึกปกสีทองของนิเวทย์ แต่ไม่มีใครสนใจ ด้วยคิดว่าเป็นเพียงคำพูดหาสาระไม่ได้ของคนแก่ สิ่งที่ยังคงบอกเล่าสืบทอดกันปากต่อปากมีเพียงคำสั่งเสียเรื่องที่ดินและรูปวาด แต่สุดท้ายเนื้อความก็ค่อยๆ หล่นหาย เมื่อมาถึงรุ่นของอดุลย์ สิ่งที่เขารับรู้จึงมีเพียงว่า มีที่ดินแปลงหนึ่งทางภาคอีสานที่ปู่ทวดรักมาก ไม่อยากให้ทำประโยชน์อื่น ให้รักษาวิถีชีวิตแบบชาวบ้านนั้นไว้ บางส่วนแยกให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ ให้ชาวบ้านเช่าทำการเกษตร

เมื่อวันเวลาผ่านไป บ้านได้รับการตกแต่งใหม่ ภาพวาดนั้นถูกนำไปเก็บไว้ในห้องเก็บของเก่า มีผ้าสีขาวคลุมปิดไว้ให้ยิ่งไกลสายตาผู้คน รวมถึงสมุดบันทึกเล่มสีทองที่เก็บรักษาไว้ในตู้อย่างดี กระทั่งทั้งสองอย่างที่จะบอกเล่าเรื่องราวถูกลืมเลือน

กระทั่งวันนี้มีเด็กชายคนหนึ่งไปพบรูปเข้า
 อำนาจบางอย่างจากรูปรูปนั้นส่งออกมาแม้มีผ้าสีขาวคลุมไว้
 อำนาจที่จะใช้เปิดเส้นทางให้ไปต่อ ดึงดูดให้ภูงค์เดินเข้าไปหา...

รอยโรปรูแล่นผ่านประตูศฤงคารตรงมายังหน้าต่างใหญ่ก่อนจะ
 จอดสนิท คนขับรถรีบลงมาเปิดประตูให้หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเบาะหลังอย่าง
 ระมัดระวัง แม้จะเพิ่งอายุย่างเข้าเบญจเพส แต่หญิงสาวก็มีหน้าที่ดูแล
 ทุกอย่างในรั้วบ้านอินทราลัยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

“น้องกิมละแม่จันทร์” ทุกครั้งที่กลับมาจากข้างนอก เรื่องเกี่ยวกับ
 น้องชายบุญธรรมจะเป็นประโยคแรกๆ ที่ภักธิดาเอ่ยถามแม่บ้าน นี่คือ
 ความเคยชินตลอดสามปีที่ผ่านมาซึ่งทุกคนในบ้านคุ้นเคยดี “อย่าบอกนะว่า
 ยังไม่ออกมาจากห้องเก็บของเก่าตั้งแต่ตอนมัดคอกไป”

“หลังมัดคอกออกไปไม่นาน คุณกิมก็ตามออกมา ยังบอกให้จันทร์ไป
 ล็อกห้องนั้นเลยล่ะ”

“ที่แรกรับปากว่าจะออกไปซื้อของกับภักณะคะ แต่พอตามมัดเข้าไป
 ในห้องนั้น อยู่ๆ ก็เปลี่ยนใจ บอกจะขอดูของในห้องนั้นหน่อย แล้วก็บอก
 ว่าถ้าเขาเจอของที่ยากได้ในห้องนี้จะขอจากภักได้ไหมด้วยนะคะ ว่าแต่
 เขาเจออะไรในห้องนั้นไหมคะ”

“รูปร่างในกรอบเก่าๆ ค่ะ รูปไม่ใหญ่มาก กว้างสักสองศอก สูงราวๆ
 ช่วงแขนได้ค่ะ ถึงกรอบจะดูหนัก แต่คุณกิมก็ยกคนเดียวได้ จันทร์จะช่วย
 เธอก็บอกว่าไม่เป็นไร ถามแค่ว่ารูปนี้เป็นรูปใคร แล้วมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“แม่จันทร์ตอบว่าไงคะ”

“จันทร์ไม่รู้ว่าเป็นรูปของใครค่ะ รู้แต่ว่ารูปนั้นเคยแขวนอยู่ที่ห้อง
 โถงใหญ่หน้าบ้านได้ แต่ช่วงที่คุณท่านจะแต่งงาน มีการปรับปรุงบ้านหลังนี้
 ใหม่ รูปนั้นจึงถูกลบตกลงค่ะ”

“คนในรูปนั้นผู้ชายหรือผู้หญิงคะ”

“ผู้ชายค่ะ เป็นหนุ่ม ใบหน้าขรึม ดวงตาจ้องมองมาที่เราตลอดเวลา ในภาพเหมือนเขายืนอยู่ริมบึงบัวแดงค่ะ ดูจากการแต่งตัวเหมือนเป็นเจ้านายสมัยเก่า เหมือนพวกกษัตริย์สมัยโบราณ”

“บ้านเรามีภาพวาดแบบนี้ด้วยหะคะ” ภัคติดำมั่นใจว่าไม่เคยเห็นรูปที่เอ่ยถึงมาก่อน เธอไปที่ห้องเก็บของเก่านั้นหลายครั้งแต่ไม่เคยเห็นเลย “ซุกอยากเห็นแล้วสิ รูปที่น้องภิมสนใจต้องไม่ธรรมดา ว่าแต่ตอนนี้น้องอยู่ไหนคะ”

“อยู่กับคุณท่านคะ” แม่จันทร์บอกยิ้มๆ

คำตอบที่ได้รับทำให้ภัคติดาตาโตด้วยความประหลาดใจ

“คุณพ่อกลับมาแล้วหะคะแม่จันทร์” สาวเรียบร้อยท่าเสียงดัง “ทำไมไม่รีบบอกภักละคะ แล้วกลับมาหนะยัง”

“กลับมาได้พักใหญ่แล้วคะ ตอนนี้อยู่ในห้องพระกับคุณภิม นี่จันทร์ก็เตรียมของว่างไว้รอ ยังไม่เห็นลงมาเลยคะ”

หญิงสาวทำจมูกย่น “แม่จันทร์ดูสิคะ ตั้งแต่ได้ลูกชายใหม่คุณพ่อก็กลิ้มภักเลย มันน่าน้อยใจนัก!”

แม่จันทร์และคนขับรถมองสบตากันพลางซ่อนยิ้มกับอาการแก้มองของอดีตคุณหนูคนเล็ก

“อ้าวๆ แม่จันทร์กับนายเนตรทำอะไรให้ลูกสาวฉันไม่พอใจละหน้าหน้างอเชียวะ”

เสียงร้องทักดังมาจากในบ้าน คนที่ถูกกล่าวหาว่าเห่อลูกคนใหม่เดินออกมาสมทบพร้อมรอยยิ้ม บิดายังอยู่ในเครื่องแต่งตัวอย่างคนเดินป่า บ่งบอกให้ภัคติดารู้ว่าบิดายังไม่ได้ขึ้นไปพัก คงเพราะรู้ว่าเธอเพิ่งกลับมาจึงลงมาจับ

“ยืนอยู่ทำไมยายหนู มาให้พ่อกอดให้หายคิดถึงที” อตุลย์ว่าพลางกางแขนให้ลูกสาววิ่งเข้าไปหา

“ภักดีใจมากเลยรู้ใหม่คะที่คุณพ่อกลับมา” หญิงสาวออกอ้อนเสียง

หวาน แต่ไม่ลืมหอกมือไหว แล้วต่อด้วยการหอมแก้มบิดาอย่างที่เคยทำ
“คุณพ่อดูผอมลงไปมากเลยนะคะ คงลำบากมากสิคะ”

แม่เป็นนายทหาร แต่อดุลย์อ่อนน้อมกับลูกสาวคนนี้เสมอ ไม่ใช่เพราะ
เป็นลูกสาวคนเล็กที่อายุห่างกับลูกคนแรกถึงเจ็ดปี แต่เพราะภักธิดาร่างกาย
อ่อนแอ ทั้งเขาและภรรยาจึงไม่ปล่อยให้เธอไปเรียนต่อต่างประเทศเหมือน
พี่ชาย ซึ่งเวลานี้แต่งงานมีครอบครัวแล้ว

“ก็ไม่ได้ลำบากอะไร สนุกด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างว่า อยู่ในป่าไม่ได้สุขสบาย
ไม่มีอาหารอร่อยๆ ฝีมือลูกให้กินเลยพอมไปบ้าง กลับมาราวนี้พ่อจะให้
ลูกสาวพ่อชวนให้อ้วนเลยดีมั๊ยลูก”

หญิงสาวหัวเราะท่าทางตบพุงของบิดา

“ไม่ดีหรอกค่ะ อ้วนนะโรคภัยจะถามหาละ ภาคอยากให้คุณพ่ออยู่
กับภาคไปนานๆ ภาคจะทำอาหารดีๆ มีประโยชน์ให้คุณพ่อกินดีกว่า ผอมแต่
แข็งแรงดีกว่านะคะ” ภักธิดาว่าพลางกระซิบอ้อมแขนกอดบิดาแน่น

อดุลย์มองสบตาแม่จันทร์ขณะยกมือขึ้นลูบศีรษะลูกสาวอย่างรักใคร่
“ภาคคิดถึงคุณพ่อมากๆ เลยรู้ไหมคะ”

“เหงาถึงขั้นนัดคนมาที่บ้านเลยเธอ” เขาเอ่ยถามที่เล่นที่จริง “แถม
นัดมาหลายคนด้วย”

ภักธิดาหันไปดูแม่บ้าน แต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก “แม่จันทร์บอกคุณพ่อ
เธอค่ะ”

“จันทร์เป็นห่วงคุณหนูนะค่ะ ส่วนมากจันทร์ว่าพวกนี้ก็หลอกหลวง
ทั้งนั้น”

“นั่นละสิลูก พ่อรู้ว่าหนูอยากช่วย แต่มันอันตรายนะ”

“ภาครู้ค่ะ ภาคถึงนัดพวกเขามาที่บ้านเราไงคะ แล้วอีกอย่างพวกเขา
ก็เป็นคนมีหน้ามีตาในวงการพระเครื่อง คงไม่กล้าทำอะไรหรอกค่ะ แต่ก็
แปลกนะคะคุณพ่อ แต่ละคนรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะเอาเพชรนาคา
สีชมพูมาให้ภาคดู แต่พอเลี้ยวรถเข้ามาในเขตบ้านเราก็ไม่ยอมจอด บังรถ

กลับออกไปเลย เล่นเอาลุงเนตรเปิดประตูใหญ่ให้แทบไม่ทัน มีอยู่คนหนึ่ง ภัคออกมารับเองหน้าบ้านเลย แต่พอเขาเปิดประตูรถลงมา อยู่ๆ ก็ยืนตัวแข็ง ชักน้ำลายฟุ้งปาก ภัคต้องให้ลุงเนตรพาไปส่งโรงพยาบาล ฟันขึ้นมากี่พูดไม่รู้เรื่อง บอกว่าเจอดี เห็นงูตัวใหญ่ขวางไม่ให้เข้าบ้าน บอกว่าบ้านเรามีชื่อ จากนั้นก็หนีหน้าภัคไปเลยคะ ไทโร. ไปก็ไม่รับสาย”

แม่จันท์กับนายเนตรซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ด้วยพยักหน้าส่นับสนุน คำพูดของหญิงสาว

“สุดท้ายกลายเป็นข่าวลือแปลกๆ เกี่ยวกับบ้านเรา ไม่มีใครกล้ามาหาภัคที่บ้าน ครั้นจะออกไปพบพวกเขาข้างนอก ภัคก็ไม่กล้าหอก เพราะภัคก็ดูไม่เห็นว่าอันไหนของจริงของปลอม ก็หวังว่ามาที่บ้านน้องгимจะช่วยดู เพราะถ้าให้ชวนออกไปข้างนอกน้องก็ไม่ออกไปกับภัคอยู่ดี”

อดุลย์หัวเราะสิ่งที่ลูกเล่า รู้สึกสบายใจเมื่อเห็นภัคคิดเอ็นดูภุซงค์

“แล้วอีกอย่าง น้องบอกภัคว่าคุณพ่อกลับมาคราวนี้จะไม่ได้กลับมามือเปล่า น้องพูดถูกมั๊ยคะ”

อดุลย์พยักหน้ารับขณะยกมือลูบศีรษะลูกสาวอย่างรักใคร่ “พ่อพบสิ่งที่ตามหาแล้วละลูก”

“เพชรนาคาสีชมพู?” ภัคคิดายิ้มกว้างเมื่อบิดาพยักหน้ารับ แม่จันท์ที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ดีใจไม่แพ้กัน “ต่อไปคุณพ่อก็ไม่ต้องไปไหนแล้วลิคะ ภัคดีใจที่สุดเลยคะ คุณพ่อจะได้มีเวลาอยู่กับภัคอยู่กับน้องгим คุณพ่อรู้ไหมว่าภัคเหงาขนาดไหนตอนคุณพ่อไม่อยู่ ยิ่งเวลาไปส่งน้องгимเรียนพิเศษ ภัคต้องกลับมาอยู่บ้านคนเดียว เหงาอย่าบอกใครเลยคะ ครั้นจะโทร. ไปหาพี่ภูมิก็เกรงใจ”

ความจริงแล้วอดุลย์รู้ว่าที่ภัคคิดายไม่โทร. ไปหาพี่ชายเพราะเกรงใจอิงอร พี่สะใภ้หัวสมัยใหม่ที่กล้าประกาศตัวเป็นศัตรูกับครอบครัววามี เพียงเพราะอดุลย์เคยหลุดปากว่าไม่อยากให้ลูกชายไปยุ่งกับธุรกิจของครอบครัวอิงอร ซึ่งเป็นตระกูลนักการเมืองใหญ่ มีที่มาที่ไปของทรัพย์สินมหาศาล

ไม่แน่ชัด

ความขัดแย้งทำให้ห่างกันไป ยิ่งในช่วงสามปีนี้ภูมิแทบไม่ติดต่อกลับมาเลย มีเพียงภักธิดาเท่านั้นที่โทรศัพท์ไปถามข่าวคราวบ้างเป็นบางครั้ง ในขณะที่อดุลย์ถึงแม้จะเคารพการตัดสินใจของภูมิที่เลือกภรรยากับลูก แต่เขาก็เป็นคนที่จะไม่วิ่งตามผู้ที่หันหลังให้บุพการี จะห่างก็แต่ลูกสาวคนเล็ก นั่นจึงเป็นเหตุผลให้เขาและภรรยาจับอุปการะลูกบุญธรรมเพิ่มอย่างไม่ลังเล

“คุณพ่อคะ” ภักธิดาเรียกเมื่อเห็นบิดาวิ่งไป “คิดอะไรคะ”

“พ่อขอโทษ ต่อไปพ่อจะไม่ทิ้งลูกกับน้องให้อยู่ลำพังอีกแล้วละ พ่อสัญญา”

เท่านั้นที่เพียงพอแล้วสำหรับภักธิดา “ว่าแต่ห้องгимละคะ ไม่เห็นลงมาพร้อมคุณพ่อ ภัคซื้อขนมมาฝากน้องเยอะเยอะเลยคะ มีแต่ของที่น้องชอบเลยนะ”

“ขนมที่ตาก็ชอบ?” อดุลย์ประหลาดใจ “น้องบอกเองว่าชอบหรือลูก ไม่จริงมั้ง”

“ก็ไม่จริงนะสิคะ” ลูกสาวหัวเราะคิก “ภัคละเห็น้อยใจ ถามอะไรน้องก็บอกแค่ว่าอะไรก็ได้ครับ ไม่เคยบอกว่าอยากได้อะไร ภัคเลยไม่รู้ว่าจะเอาใจน้องยังไง”

นั่นคือความจริงตลอดสามปีที่เด็กชายมาอยู่ที่บ้าน

“อ้อ จะว่าไปน้องก็มีของอยากได้อยู่เหมือนกันนะคะ ใช้มัยแม่จันทร์”

แม่จันทร์ตอบรับ หญิงสาวจึงหันหน้ามาพูดกับบิดาต่อ

“คุณพ่อเห็นรึยังคะ แล้วรู้มัยคะว่านั่นเป็นรูปใคร”

อดุลย์ส่ายหน้า “น้องก็มาถามพ่อเหมือนกัน แต่พ่อไม่รู้จริงๆ คลับคล้ายคลิบคลาแต่ก็นึกไม่ออก ดูเหมือนน้องจะสนใจรูปนั้นมาก พ่อเลยรีบปากว่าจะลองสืบค้นให้”

“คนในรูปนั้นหล่อมัยคะพ่อ” ภักธิดาเหมือนคิดอะไรได้ ขณะที่อดุลย์ส่ายหน้ารู้ทันความคิดลูกสาวก่อนที่เธอจะพูด “ไม่ใช่ห้องชายเราจะเปลี่ยน

เพศนะคะ”

“ทำเป็นเล่นไป” บิดาดูไม่จริงจังนัก “แต่ถ้าเป็นรูปที่ตาภิรมสนใจคงไม่ใช่แค่รูปธรรมดาแล้วละ พ่อว่าคงพوهاتที่มาก็ไปได้ เพราะดูเหมือนบ้านเราจะทำบัญชีของสำคัญต่างๆ ในบ้านไว้นะ เดี่ยวไว้พ่อจะสืบค้นดูว่ารูปนั้นเป็นรูปใคร มีที่มาที่ไปยังไง แต่ตอนนี้พ่อขอไปเหยียดหลังที่สวนหลังบ้านหน่อย”

“งั้นเดี๋ยวภาคไปเตรียมของว่างให้ นะคะ”

อดุลย์รอจนลูกสาวแยกตัวไปจึงได้เดินอ้อมมาทางศาลาริมน้ำซึ่งอยู่หลังคฤหาสน์ ทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้โยก ทอดสายตาไปไกลอย่างผ่อนคลาย ก่อนจะหลับตาลงใจก็กระหวัดถึงภุซงค์ เด็กชายวัยสิบขวบ ผิวขาวอมชมพู คิ้วเข้มพาดเป็นเส้นตรงรับกับดวงตาเรียวแหลม จมูกโด่งรื้นเล็กๆ เข้ากับริมฝีปากบาง ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะใช่เด็กกำพร้าที่เติบโตขึ้นมาจากป่าตามคำบอกเล่าของหลวงตา เด็กที่หลวงตาตั้งชื่อให้ว่า ‘ภุซงค์’ แล้วอดุลย์เรียกด้วยชื่อ ‘ภิรม’ เพราะรู้สึกได้ถึงอำนาจบางอย่างในตัวเด็กชายซึ่งดูน่าเกรงขามและน่ากลัวในขณะเดียวกัน

ภุซงค์เป็นคนไม่ค่อยพูด แม้เป็นเด็กแต่มีแววตาสุขุมอย่างผู้ใหญ่ รวมถึงทำตัวต่างจากเด็กทั่วไปมาก คือไม่วิ่งซุกซน ไม่สนใจของเล่น เรียนหนังสือเหมือนเหม่อลอยเสมอ แต่ก็รู้ทุกสิ่งที่มีผู้ถาม ชอบปลีกตัวไปอยู่ลำพัง แม้จะดูแปลก แต่เหตุผลที่ว่าเด็กชายเติบโตมาจากการอบรมของหลวงตาก็ทำให้คนเชื่อได้ไม่ยาก ถึงกระนั้นเมื่อครั้งที่รับภุซงค์เข้ามาในบ้านใหม่ๆ พวกเขาก็ต้องปรับตัวกันพอสมควร

อาการพูดคนเดียว แสดงออกเหมือนเห็นสิ่งที่คนอื่นทั่วไปมองไม่เห็น ทำให้คนในบ้านหวาดกลัว แต่เมื่ออดุลย์ให้เหตุผลแก่ภุซงค์ว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะเชื่อในสิ่งที่พวกเขา มองไม่เห็น เด็กชายก็ยอมเข้าใจ ปรับเปลี่ยนการ แสดงออก ยอมใช้ชีวิตเหมือนคนปกติ เรียนรู้สิ่งที่ภักธิดาพยายามสอน

ในขณะที่เดียวกันภุชงค์ก็เปลี่ยนความเชื่อของภักธิดาและคนในบ้านไปซ้ำๆ จากที่ไม่ยอมรับว่ามีอยู่จริง แต่หลังเกิดเหตุการณ์หนึ่งพวกเขาทุกคนก็เชื่อ

‘สามวันนี้คุณแม่ต้องอยู่แต่ในบ้าน เพราะคุณแม่กำลังมีเคราะห์ร้ายใหญ่ ถ้าพี่ภักและคุณพ่อไม่ยอมเสียคุณแม่ไป ต้องคอยดูคุณแม่ไว้ให้ดี’

ตอนนั้นอดุลย์และภักธิดาเพียงตอบรับ ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ มองว่าเป็นแค่คำพูดของเด็กซึ่งทำตามหลงตา ถึงอย่างนั้นก็พยายามทำตาม เพื่อให้เด็กชายสบายใจ แต่แล้วก็เกิดเรื่อง คุณนวลได้รับโทรศัพท์จากใครคนหนึ่งจึงรีบออกจากบ้าน กว่าทุกคนโดยเฉพาะภุชงค์จะรู้ตัวก็สายเกินไป

‘รถประสาธน์อุบัติเหตุ คุณนวลเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ’

‘ผมแพ้...ผมช่วยชีวิตคุณแม่ไม่ได้’

ภุชงค์ที่ดูเหมือนเด็กไร้ความรู้สึกลับเสียใจต่อเรื่องนี้มาก ไม่ยอมพูดกับใครอยู่หลายวัน ไม่แม่แต่จะไปร่วมงานศพ เก็บตัวทำสมาธิอยู่ในห้องพระ บอกภักธิดาเพียงว่าจะส่งดวงวิญญาณของคุณนวลไปสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น

‘คุณพ่อใส่หินนี้ไว้ในกระเป่าเสื้อนะครับ ผมขอให้คุณพ่อปลอดภัย’

ผ่านเรื่องเลวร้ายนั้นไปได้ไม่นาน ภุชงค์ก็ทำให้อดุลย์ประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อเด็กชายเดินเข้ามามอบหินกลมๆ ขนาดหัวแม่มือให้ จำได้แม่นว่านั่นเป็นช่วงเช้าของวันที่เขาจะออกไปปฏิบัติภารกิจหนึ่งซึ่งดูไม่ได้มีความเสี่ยงใดๆ แต่กลับมีการขอล่าสังหาร อดุลย์นำทีมเข้าไปช่วยเหลือทหารกองลาดตระเวนที่ถูกกลุ่มชนยาเสพติดโจมตี เขาพลาดท่าถูกยิงเพราะช่วยลูกน้อง ทหารในหน่วยที่เห็นเหตุการณ์คิดว่าอย่างไรเขาไม่น่าจะรอด แต่ปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น

ทั้งที่ทุกคนเห็นว่าเขาถูกยิง แต่กลับไม่พบรอยกระสุนหรือแม้แต่เลือดสักหยด ภารกิจนั้นผ่านพ้นไปด้วยดี และอดุลย์ได้เรียนรู้แล้วว่าทุกคำพูดของภุชงค์เป็นคำทำนาย เป็นคำเตือนที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพราะเด็กที่หลงตาให้เขาอุปการะไม่ใช่เด็กกำพร้าธรรมดา

แล้วที่น่าประหลาดใจคือ หินที่ภูขงศ์ให้ในวันก่อน วันนั้นก็กลับกลายเป็นหินสีสีแดง ความประหลาดกวลิ่งที่ตนอธิบายไม่ได้ทำให้อดุลย์รีบนำหินสีแดงไปคืนเจ้าของ พร้อมคำถามมากมายที่อยากได้คำตอบและคำอธิบาย หวังว่ามันจะทำให้ความกลัวในใจเขาลดลงได้ เด็กชายเก็บพลอยนั้นไว้บนพานแก้วในห้องพระที่เหมือนจะกลายเป็นห้องนอนส่วนตัว ต้องเรียกว่าอย่างนั้น เพราะคนในบ้านคุ้นชินว่าจะพบตัวนายน้อยคนใหม่ของบ้านในห้องนี้เสมอ

‘ฝีมือลูกไซ้มัย ทำได้ยังไง ลูกทำได้ยังไง’

‘มันคือลูกแก้วพญานาค มนุษย์รู้จักในนาม ‘เพชรนาคา’ เป็นธาตุกายสิทธิ์ ดึงดูดพลังจากธาตุดิน น้ำ ลม และไฟ เมื่อมนุษย์ผู้มีความดีครอบครองจะได้รับพลังคงกระพัน ดึงดูดพลังบวก หรือที่มนุษย์เรียกว่าโชคลาภ อำนาจ วาสนา แต่ถ้าตกไปอยู่ในมือมนุษย์ที่มีจิตชั่วร้าย เพชรนาคานี้ก็ไม่ต่างกับก้อนหินธรรมดา หรือเลวร้ายกว่านั้นคือ มันจะดึงดูดความหายนะมาให้’

อดุลย์เคยได้ยินเรื่องราวของเพชรนาคามาไม่น้อยก่อนจะได้รู้จักกับภูขงศ์ด้วยซ้ำ เขาเชื่อว่าของเหล่านี้อาจมีอยู่จริง แต่คนส่วนใหญ่จะเชื่ออย่างงมงายจนตกเป็นเครื่องมือของพวกหลอกลวง มีการสร้างของปลอมขึ้นมา มาก ยิ่งมันถูกตีค่าเป็นเงิน ยิ่งชวนให้ลึนศรัทธา สุดท้ายเขาก็มองว่ามันเป็นเพียงหินสี แต่เมื่อเห็นอำนาจของหินสีแดงตรงหน้า เขาคงต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ว่า ในของปลอมเหล่านั้นยังมีของจริงที่ทรงพลังอำนาจซุกซ่อนอยู่

‘ดังนั้นต่อไปให้ใครครอบครองเพชรนาคาอำนาจสูง แต่ถ้าบารมีไม่ถึงก็ไม่ต่างกับการเก็บพลังมืดที่จะเรียกแต่ความวิบัติหายนะมาให้ตนก็เท่านั้น’

‘แต่ก็มีบารมีถึงไซ้มัยลูก’

เด็กชายสบตาพลาบงสายหน้า

‘ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองยังมีความโกรธ ความรู้สึกอัดอั้น บางทีพูดได้ว่าเป็นความแค้น ผมพยายามไม่เก็บเพชรนาคาไว้กับตัว’ นั่นเป็นเหตุให้ภูขงศ์

วางเพชรนาคาเม็ดนี้ไว้บนหิ้งพระเสมอ ‘ผมรับรู้ถึงพลังอำนาจเมื่อสัมผัสเพชรนาคาเม็ดนี้ แต่ผมก็รู้ว่าใจยังมีกิเลส ลักวันพลังของมันอาจย้อนกลับมาทำร้ายผม’

‘ถ้ามันอันตรายขนาดนั้น ทำไมก็มีไม่ทิ้งไปเสีย หิ้งมันไปให้ไกล’

‘ผมทิ้งไม่ได้ เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่จะบอกได้ว่าตัวผมเป็นใคร มันเป็นสิ่งเดียวที่ติดตัวผมมาในวันที่หลวงตาพบผมถูกทิ้งไว้กลางป่า ไม่มีผ้าห่อตัวสักชิ้น แต่ในมือผมกำเพชรนาคาเม็ดนี้ไว้แน่น นั่นเป็นที่มาที่หลวงตาตั้งชื่อผมว่าภูซังค์ ที่แปลว่านาคา’

‘ถ้ามันสำคัญขนาดนั้น ลูกก็ไม่ให้นำมันมาให้พ่อ เกิดหายไปคงแย่’

‘เพราะผมอธิษฐานให้มันคุ้มครองคุณพ่อ ผมให้คุณพ่อตายเหมือนคุณแม่ไม่ได้’

อดุลย์รู้ว่าการตายของภรรยาเขาในครั้งนั้นยังคงทำให้เด็กชายเสียใจ

‘ผมยอมเสี่ยงกับการใช้อำนาจเพชรนาคา ผมจะปกป้องคุณพ่อและพี่ภาค ผมมีเรื่องจะให้คุณพ่อและพี่ภาคช่วย’

‘จะให้พ่อกับพี่ช่วยเรื่องอะไร’

‘ผมอยากให้คุณพ่อช่วยตามหาเพชรนาคาสีชมพูให้ผม เพชรนาคาที่มีดวงจิตพระธิดาพญานาคสถิตอยู่’

‘ทำไมต้องเป็นพ่อ’

‘เพราะมีเพียงคุณพ่อเท่านั้นที่จะเห็นว่ามันอยู่ที่ไหน’

คำพูดนั้นบอกอดุลย์ว่าภูซังค์มาที่นี่เพราะตั้งใจ ไม่ใช่เพราะความเป็นเด็กกำพร้าไร้ที่พึ่ง

‘อย่างที่หลวงตาบอก ครอบครัวของคุณพ่อมีภัยจากกรรมแต่อดีต มีผมเท่านั้นที่จะช่วยบรรเทาได้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณแม่เป็นเพียงการเริ่มต้น นับจากนี้ครอบครัวของคุณพ่อจะประสบภัยใหญ่หลวง ลูกชายของคุณพ่อหลานของคุณพ่อทั้งสองคน รวมถึงพี่ภาคจะถูกเจ้ากรรมนายเวรตามเอาคืนในอีกไม่นาน’

น้ำเสียงเรียบเฉยทว่ามีพลังทำให้นายทหารกล้าสั่นสะท้าน

‘แล้วพ่อจะหาเพชรนาคาสีชมพูได้อย่างไร?’

‘เมื่อถึงเวลาคุณพ่อจะผันถึงเส้นทางไปที่ถ้ำนั้น’

หลังจากนั้นไม่นานคำพูดของภุชงค์ก็成真 อดุลย์ผันถึงป่า เส้นทางที่ดูแล้วไม่ยากที่จะค้นหา เขาจึงตัดสินใจลาออกจากราชการ เริ่มตั้งต้นตามหา แทะรอยไปที่ละเล็กละน้อย ใช้เวลากว่าสามปีจึงได้พบถ้ำ และนำหินก้อนที่เชื่อว่าเป็นเพชรนาคานั้นกลับมาที่บ้าน

‘ขอบคุณครับ คุณพ่อให้สิ่งที่ผมต้องการ นับจากนี้ผมก็จะทำตามสัญญา จะปกป้องครอบครัวของคุณพ่อเท่าชีวิตของผม ถ้าผมยังอยู่ จะไม่มีใครแตะต้องคนตระกูลอินทிரาลัยได้’

ขณะที่อดุลย์มองย้อนกลับไปทำหน้าที่ต่างชั้นบนของคฤหาสน์ซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องพระใหญ่ของบ้าน ภายในห้องนั้นก็เกิดอะไรบางอย่างขึ้น หินที่เพิ่งนำกลับมามีอาการสั่นไหว บังเกิดรอยแยกจากเนื้อหินลึกเข้าไปถึงแกนกลาง ก่อนจะแตกออกเป็นสองเสี่ยง เผยให้เห็นหินสีชมพูเนื้อใสรูปหยดน้ำ พร้อมการปรากฏกายของหญิงสาวแต่งกายอย่างคนโบราณ นางนุ่งพัสตรายาวกรอมเท้า ประดับถนิมพิมพาเลอค่า เก้าอี้ผมสูงประดับศิราภรณ์งดงามสมศักดิ์ศรีตาพญานาค

“เจ้ามองเห็นข้าหรือ” นาราวตีเอ่ยถาม “เจ้ามองเห็นข้าจริงหรือ”

เด็กชายพยักหน้า ดวงตาคู่นั้นสบตานางอย่างไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวหรือตกใจในสิ่งที่เห็น

“เจ้าดูต่างจากเด็กมนุษย์ทั่วไป เจ้าเป็นใครกัน”

“ผมชื่อภุชงค์ครับ” เด็กชายตอบแล้วเสียวไปอดีตใจหนึ่ง “ที่นี่คือห้องพระบ้านอินทிரาลัย บ้านของคุณพ่ออดุลย์”

“คนที่พบข้า” นาราวตีรู้สึกอับอายอย่างบอกไม่ถูกเมื่อสบตายิ้มๆ ของเด็กชาย “ภุชงค์...ข้าขอสัมผัสมือเจ้าได้หรือไม่ ข้าอยากรู้ว่าเจ้าเป็นใครกัน

ไยจึงมองเห็นข้าได้ ข้าสังหรณ์ใจเหลือเกินว่า เจ้าจะเป็นนาคาที่ข้ารู้จักมาเกิดเป็นมนุษย์”

ภูซงค์ยืนมือให้ “ผมก็อยาการู้เหมือนกันว่าผมเป็นใคร ทำไยจึงต่างจากคนอื่น”

นาราวตีหลับตาลงขณะกุมมือเด็กชายไว้ นางพยายามเพ่งจิตครุ่นหั่ง จึงลืมตาขึ้นอีกครั้ง

“เป็นไงบ้างครับ”

“ข้ามองไม่เห็นสิ่งใดเลย อดีตเจ้าว่างเปล่า เช่นเดียวกับความทรงจำถึงคนในอดีตของข้า ข้ารู้สึกว่าตัวข้าโดดเดี่ยว ข้ามองไม่เห็นพระบิดา พระมารดา มองไม่เห็นวังนาคาลัย นครบาดาลที่ข้ารู้จักคงเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ”

“ผมก็เคยโดดเดี่ยว แต่ตอนนี้ไม่แล้ว” เด็กชายเอ่ยพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น “ตอนนี้ผมมีคุณพ่อ มีพี่ภาค แม่จันทร์ ลุงเนตร ทุกคนในบ้านนี้ และตอนนี้ผมก็ได้รู้จักกับ...”

“ข้ามีนามว่านาราวตี เป็นนาคีจากวังนาคาลัย พระบิดาข้าคือแม่ทัพฝ่ายขวาขององค์นาคราชาแห่งนครบาดาล แต่เพราะความผิดพลาดแต่อดีตของข้า ทำให้ข้าติดอยู่ในลูกแก้วนี้ ผู้บำเพ็ญเพียรช่วยให้ข้าไม่ต้องลอยเคว้งบอกให้ข้าเฝ้ารอว่าสักวันจะมีผู้นำข้าออกมาจากถ้ำ ข้าเฝ้ารอมากกว่าพันปี วันนั้นจึงมาถึง แต่ผู้พบข้าเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา ไม่อาจสื่อสารใดๆ กับข้าได้ หลายวันที่ผ่านมาข้ารู้สึกสิ้นหวัง แต่โชคดีที่ได้พบเจ้า แม่ไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร แต่ข้าก็รู้สึกอุ่นใจ เหมือนได้พบเจออดีตกว่าพันปีที่ข้าทิ้งมา”

“แล้วพระธิดานาราวตีรู้จักสิ่งนี้ไหมครับ” เขาวางเพชรนาคาสีแดงไว้เบื้องหน้านาราวตี “ผมรู้ว่าที่ผมแตกต่างจากคนอื่นเพราะพลังจากเจ้าสิ่งนี้”

ธิดาพญานาคมองหินธาตุกายสิทธิ์เบื้องหน้าอย่างพิเน็จ

“เพชรนาคาเม็ดนี้แฝงพลังอำนาจไว้มากมาย อำนาจพลังสีแดงคือวรรณะกษัตริย์ แต่น่าประหลาดใจนัก ไยข้าไม่รู้จักผู้เป็นเจ้าของพลังนี้

ข้าขอภัยที่ไม่อาจช่วยให้เจ้าเห็นอดีตของเจ้าได้”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไม่รู้ตอนนี้ก็เชื่อว่าต่อไปจะไม่มีโอกาสรู้” ภูงค์สรูปความ “ผมไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร เกี่ยวข้องยังไงกับตัวพระจิตา แต่ผมรู้ว่าพระจิตากับครอบครัวคุณพ่ออดุทธ์เกี่ยวข้องกันอย่างไร”

“เกี่ยวข้องอย่างไร”

“พระจิตาที่ชะตาจะได้มาเกิดในบ้านหลังนี้ เกิดมาเป็นหลานที่จะให้คุณพ่อดูแลเพราะมีกรรมแต่อดีตผูกกันไว้ ต่างต้องชดใช้ให้กัน”

“น่าเศร้าใจยิ่งนัก เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่กลับมองไม่เห็นอดีตของตน มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน”

“นั่นสิครับ ผมมองเห็นถึงขั้นว่าคุณพ่อจะตั้งชื่อให้พระจิตาว่า ปรางขวัญ”

“ปรางขวัญจะเป็นนามใหม่ของข้างนี้หรือ” นาราวตีรู้สึกได้ถึงพลังแห่งความหวังจากชื่อที่เพิ่งได้ยิน

ภูงค์พยักหน้า “ปรางขวัญ อินทிரาลัย”

“ถึงวันนั้นข้าจะจำเจ้าได้ไหม ภูงค์”

ไม่มีคำพูดใดหลุดจากปากเด็กชาย แต่แวตตาได้ตอบในสิ่งที่นาราวตีต้องการรู้ นางประนมมือหลับตาตั้งจิตอธิษฐาน จังหวะเดียวกับที่เสียงเคาะประตูห้องพระดังขึ้นและประตูเปิดออกในเวลาต่อมา ผู้ที่เยี่ยมหน้าเข้ามาคือภักธิดา หญิงสาวมองไม่เห็นสิ่งที่ภูงค์เห็น ไม่เห็นว่านาราวตียิ้มให้หล่อนก่อนจะเลือนหายไป

ถึงกระนั้นหวังคำหนึ่งสุดท้ายที่นาราวตีนึกถึงก็ยังคงเป็น ‘องค์สิริเรศ’ ผู้ที่นางหวังที่สุด เพราะเมื่อครั้งจากมา พระองค์ต้องเผชิญกับโทษที่มีได้ก่ออะไรบางอย่างทำให้พระองค์ไม่ยอมแก้ข้อกล่าวหาให้ตนเอง ยอมถูกจองจำในวังสิโรชา สร้างความโกรธให้พระบิดายิ่ง ป่านนี้พระองค์จะเป็นเช่นไรหนอ...

‘สิกาได้พยายามทำดีที่สุด อยู่ที่นี่ รอเวลาที่จะได้ไปชดใช้กรรมที่เหลือ เมื่อถึงเวลา หน้าทีของสิกาในนครบาดาลจบลงแล้ว พระบิดาของสิการู้แล้ว

ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในเวียงมณีมิใช่การกระทำขององค์ลิขเรศ'

ครั้นเมื่อนี้ถึงคำพูดที่ผู้บำเพ็ญบารมีบอกเมื่อพันปีก่อน นางก็คลายกังวล ตอนนั้นพระบิดาของนางคงทูลความต่อองค์นาคราชา ปานนี้องค์ลิขเรศคงได้คืนตำแหน่งแล้ว และเวลานี้ผู้ปกครองนครบาดาลคงเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจากองค์ลิขเรศ

'ปล่อยวางเสียเถิด ไม่มีผู้ใดหนีกรรมพ้น แม้แต่ตัวลืกาเองก็เช่นกัน ต่อให้สร้างบุญบารมีมากมาย บุญก็ส่วนบุญ แต่กรรมก็ส่วนกรรม จงตั้งจิตยึดมั่น ความดีจะเป็นเกราะคุ้มภัย'

ธิดาพญานาคกลับไปสถิตในเพชรนาคาสีชมพุดังเดิม

เฝ้ารอวันที่นางจะกลับมาเกิดใหม่ ดังคำที่ภูซงค์ได้บอกไว้

๓

งานเลี้ยงฉลองที่อดุลย์กลับมาบ้านเป็นไปอย่างอบอุ่น สองพ่อลูกต่างปลัดกันเล่าเรื่องราวระหว่างที่อีกฝ่ายไม่อยู่ให้ฟัง โดยมีภุชงค์นั่งมองอยู่ข้างๆ ในขณะที่ทุกคนยิ้มแย้มหัวเราะ เด็กชายกลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเมื่อมองหน้าภักธิดา ความกังวลยิ่งก่อตัว มันเป็นความรู้สึกไม่สงบ มีอะไรบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้นกับหญิงสาว เขามั่นใจ มีทางเดียวที่จะทำให้เขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น นั่นคือเขาต้องใช้พลังอำนาจของเพชร-นาคาสีแดง แม้ตัวเขาจะหวาดหวั่นในอำนาจของมัน แต่ก็จำต้องใช้เพื่อปกป้องภักธิดา

“ผมขอตัวสักครู่นะคะ” ภุชงค์พูดพร้อมกับผุดลุก

“ง่วงแล้วหรือลูก เพิ่งสองทุ่มกว่าเอง” อดุลย์ได้ยินว่าเด็กชายขอตัวไปนอน

“คุณพ่อคะ น้องบอกว่าขอตัวสักครู่ ไม่ได้บอกว่าขอตัวจะขึ้นไปนอนซะหน่อย ใช้มั๊ยจ๊ะ”

ภุชงค์พยักหน้าก่อนจะรีบเดินขึ้นบันได มุ่งตรงไปที่ห้องพระ หยิบ

เพชรนาคามาขึ้นประนมมืออธิษฐานจิตแล้วก็เห็นสิ่งที่เขากังวล สีหน้า
เรียบเฉยอยู่เนื่องนิตย์ในเวลานี้เปลี่ยนไป

“พี่ภาค” สิ่งที่คุณทำให้ตกใจ “ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วย”

สิ้นคำของเด็กชาย นาราวตีปรากฏกายขึ้นเหมือนนางจะรับรู้สิ่งที่
ภูซงค์เห็น

“นางกำลังจะสิ้นอายุขัย”

ถ้อยคำของนาราวตีบาดลึกเข้าไปในใจภูซงค์ เขารักภักธิดาดั่งพี่สาว
จริงๆ รู้ว่าบ้านนี้มีชะตากรรมที่น่าเศร้า และภักธิดาเองก็ร่างกายอ่อนแอ
เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่ไม่คิดว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นรวดเร็วเช่นนี้

“ทำไมต้องเป็นพี่ภาค”

พระธิดาพญานาคสัมผัสผัสความเศร้าในใจภูซงค์ได้ นางเองก็รู้สึก
เศร้าใจ เพราะนางได้เห็นภักธิดาแล้วตอนที่หล่นมาตามเด็กชาย แม้จะ
เป็นการพบเจอเพียงเสี้ยวนาที แต่ความผูกพันก็ก่อตัวขึ้นอย่างประหลาด
ความผูกพันที่ก่อนหน้านี้ไม่รู้ที่มาที่ไป แต่เวลานี้นางรู้แล้ว นางเห็นแจ้ง
ทุกสิ่ง

“เพราะเหตุนี้เองหรือ”

ภูซงค์เงยหน้าขึ้น “เหตุอะไรครับ”

“เจ้าบอกว่าข้ามีชะตาจะเกิดเป็นคนในตระกูลนี้ แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่า
เป็นใคร”

ภูซงค์พยักหน้ารับ “ผมรู้ว่าคือพี่ภาค แต่ยังไม่รู้ว่าใครจะมาเป็นพ่อ
ของพระธิดา”

“ข้าจะเกิดในครรภ์ของภักธิดาโดยไม่มีบิดา นางจะเป็นตั้งมารดา
อุ้มบุญข้า”

เด็กชายเข้าใจความหมายนั้น “พระธิดามั่นใจได้ยังไง”

“เพราะนางกำลังจะสิ้นอายุขัย เวลาของนางหมดแล้ว มีเพียงข้าเท่านั้น
ที่จะต่อชีวิตของนางได้ เจ้ารู้สึกได้ไม่ใช่หรือภูซงค์ เจ้ารู้ว่าพลังเพชรนาค

สีชมพูที่ข้าสถิตจะต่อชีวิตให้นางได้ ข้ารู้ว่าตัวเจ้ารู้ สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นเมื่อครั้งเจ้าถือกำเนิด ตัวเจ้าไม่เคยถามหามารดาและบิดา เพราะตัวเจ้ารู้ว่านางได้จากโลกนี้ไปแล้ว...เมื่อเจ้าเกิด”

ภูซงค์ตัวซากับสิ่งที่รู้สึที่ได้ นั้นบ่งบอกว่าถึงอย่างไรภักธิตาก็ต้องตาย...เขาต้องทำอะไรสักอย่าง ต้องทำอะไรบางอย่าง เขาเคยให้สัญญาว่าจะไม่ยอมให้เกิดการสูญเสียชีวิตอีก แต่ต้องการเวลา เวลาที่จะคิด แต่นาราวตีรู้ว่าเวลานั้นหมดลงแล้ว นางสบตาเด็กชายพลางส่ายหน้า

พลันเสียงหนึ่งก็ทำให้หัวใจเด็กชายหล่นวูบ

“ยายภัก!” เสียงร้องตกใจของอดุลย์ดังขึ้นมาถึงข้างบน “ยายภักเป็นอะไรลูก”

“คุณท่านคะ เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมอยู่ๆ คุณหนูถึงเป็นลมวูบไปได้”

“ฉันก็ไม่รู้ ให้นายเนตรเอารถออก”

บทสนทนาบ่งบอกว่าข้างล่างเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น แต่ภูซงค์ยังไม่ขยับตัว

“ภูซงค์” นาราวตีเรียกสติ “เจ้าต้องรีบ ต้องนำเพชรนาคาของข้าไปให้นาง ไม่เช่นนั้นนางจะต้องตาย!”

คำว่า ‘ตาย’ กระตุ้นเด็กชายให้ตื่นสติ เขาหยิบเพชรนาคาสีชมพูออกมา รีบวิ่งลงบันได

“เดี๋ยวก่อนครับ คุณพ่อ...เดี๋ยวก่อนครับ”

เสียงเรียกหยุดการกระทำของอดุลย์ที่กำลังอุ้มลูกสาวขึ้นรถ

“วางพี่ภักลงก่อนครับ ฟังผมก่อน คุณพ่อต้องฟังผม!”

เสียงทวาดหยุดความวุ่นวายได้ไม่ยาก แต่ก็ก็เป็นเพียงเสี้ยวจิตใจเดียว อดุลย์กลับมาสติ แม้ตัวจะยังมีแรงอุ้มลูกสาวแต่ปากกลับสั่นด้วยความตกใจและความกลัว

“มีอะไรไว้ค่อยคุยกันนะลูก พ่อต้องรีบพาพี่เขาไปโรงพยาบาล”

“ไม่มีประโยชน์ ใครก็ช่วยพี่ภักไม่ได้นอกจากสิ่งนี้” ภูซงค์บอก

พลางยื่นเพชรนาคาสีชมพูให้อดุลย์ดู “ต้องให้พี่ภักคกลืนสิ่งนี้เข้าไป”

“แต่ว่านี่มัน...มันจะช่วยภักคได้อย่างไร”

“พี่ภักคไม่อยู่กับเราแล้ว มีแค่สิ่งนี้ที่จะพาพี่ภักคกลับมาได้ คุณพ่อต้องเชื่อผม”

อดุลย์ลังเล แต่เมื่อมองสบนัยน์ตากร้าวของภุชงค์ เขาก็อ่อนสวบ รู้สึกถึงอำนาจ เขาไม่ได้ยอมด้วยเจตจำนงในตอนแรก แต่เวลานี้เขายินยอม เพราะสัมผัสได้ว่าภุชงค์เป็นทางรอดเดียวของลูกสาวซึ่งเวลานี้แน่นิ่งไป ไม่แม้แต่จะหายใจ ไม่มีชีพจร ยืนยันคำพูดของภุชงค์ก่อนหน้านี้

“ช่วยพี่เขาด้วยนะลูก” อดุลย์อ้อนวอน “แต่พี่เขาไม่ได้สติ จะให้กลืนหินนี้เข้าไปได้อย่างไร”

แล้วทุกคนก็ได้คำตอบ เพียงแค่ภุชงค์แบมือออกสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น เพชรนาคามืดนั้นบังเกิดแสง ไม่ใช่แสงสะท้อนแต่เหมือนเปล่งแสงออกมา พร้อมกับลอยขึ้นจากมือตรงไปที่ปากของภักคิตาซึ่งเปิดออกทั้งที่เธอยังคงไม่ได้สติ แล้วนาราวตีก็ปรากฏกายขึ้น นางยืนพนมมือหลับตาบ่งบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นอำนาจของนาง

“ลาก่อนภุชงค์ ข้ายังหวังว่าเมื่อเกิดใหม่แล้วข้าจะยังจำเจ้าได้”

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรหรอกครับ เพราะผมจะยังจำพระธิดาได้”

“นั่นสินะ” รอยยิ้มของพระธิดาพญานาคดูสงบ พร้อมรับการพบเจอชะตากรรมใหม่

“ลาก่อนครับ”

สิ้นคำภุชงค์ นาราวตีก็ค่อยๆ เลื่อนหายไปพร้อมกับเพชรนาคาที่ลอยเข้าไปในปากภักคิตาแล้วถูกกลืนหายไป สิ่งที่เกิดขึ้นสร้างความตกใจให้อดุลย์ แม่จันทร์ และนายเนตรซึ่งอยู่ในเหตุการณ์

“คุณพ่อ...” ภักคิตารู้สึกตัวขึ้นมาจริง ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอหยุดหายใจไปแล้ว

“ยายภักค” ผู้เป็นพ่อตั้งรางวัลลูกเข้าไปกอดแน่น “พ่อนึกว่าจะเสียลูกไป

แล้ว ขอบคุณ...ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พาลูกพ่อกลับมา”

“ภักจงไปหมดแล้ว เกิดอะไรขึ้นกับภักคะ แล้วผู้หญิงสวยๆ เมื่อก็ไปไหนซะละคะ” ภักติดามองหน้าคนจะให้คำตอบทีละคน ทั้งบิดา แม่จันทร์ และนายเนตร แต่ทุกคนล้วนล่าช้าหน้า “น้องภักตอบพี่ได้ใช้มั๊ย ผู้หญิงคนนั้นหายไปไหนแล้ว ที่พี่เห็นไม่ได้ตาฝ้าตาใช้ไหม”

“พี่ภักไม่ได้ตาฝ้าหรือครับ เธอคือธิดาพญานาค มีชื่อว่ารารวดี”

“แล้วเธอไปไหนซะละ”

“เธอไม่ได้ไปไหนหรือครับ เธออยู่กับพี่ภัก”

ไม่ใช่แค่ภักธิดาที่ไม่เข้าใจความหมายของภุซงค์ เด็กชายจึงเอ่ยต่อ

“นี่อาจไม่ยุติธรรมสำหรับพี่ภัก แต่มันเป็นทางเดียวที่จะช่วยชีวิตพี่ภักไว้ได้ เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พี่ภักได้สร้างบุญกุศลต่อไป พี่ภักจะได้ให้กำเนิดชีวิตหนึ่ง”

ทุกคนที่ได้ยินใช้เวลาคิดประมวลผลคำพูดของภุซงค์ครู่หนึ่ง แล้วเมื่อคิดได้ต่างก็ต้องตกใจ

“หมายถึงยายภักจะมีลูก” อดุลย์หลุดคำพูดออกมา ภุซงค์พยักหน้า “ไม่ได้ ยายภัก...”

“ไม่เป็นไรหรือคะคุณพ่อ” ภักธิดาพูดแทรก “ภักยินดีค่ะ”

“ลูกไม่เข้าใจ สังคมจะมองลูกยังไง ลูกจะกลายเป็นผู้หญิงที่ท้องไม่มีพ่อ”

“แต่ถ้าน้องภักไม่ทำอย่างนี้ ภักคงจากคุณพ่อไปแล้ว ดีชะอีกนะคะ ภักได้อยู่ต่อ อย่างน้อยก็จนกว่าภักจะคลอดลูก ภักได้ทำบุญกุศล ได้ให้กำเนิดชีวิต เด็กที่เกิดก็จะกลายเป็นหลานของคุณพ่อ เมื่อถึงวันที่ภักต้องไปจริงๆ คุณพ่อจะได้ไม่ต้องเหงาไปคะ”

“ยายภัก...” อดุลย์แย้งไม่ออก แม่จันทร์และนายเนตรก็ได้แต่ก้มหน้า กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นกัน

“พี่ภัก ผมขอโทษที่ทำได้เท่านี้”

“น้องกิมไม่ต้องขอโทษพี่” พี่สาวยกมืออบอุ่นขึ้นสัมผัสผิวแก้มเด็กชาย “พี่รู้ว่ากิมรู้สึกยังไง ถ้ากิมรู้สึกว่ายากทำอะไรเพื่อพี่มากกว่านี้ พี่ขอให้กิมรับปากว่าจะช่วยพี่ดูแลลูกของพี่ ได้ไหมจ๊ะ”

ภุซงค์พยักหน้าแม่จะใช้เวลาคิดอยู่เกือบอึดใจ แต่นั่นก็ทำให้ภักธิดา ยิ้มได้ เธอหันมาทางบิดาผู้ยังรู้สึกเศร้าหมอง

“คุณพ่อจะมีหลานสาวนะคะ เริ่มคิดชื่อไว้ได้แล้วนะ”

อดุลย์เอื้อมมือขึ้นลูบเรือนผมลูกพลางลอบถอนหายใจ เขาคงต้องยอมรับมัน ในเมื่อลูกยังยอมรับได้

“เรื่องตั้งชื่อไม่ใช่ปัญหา พ่อคิดว่าไว้กับแม่ของลูกตั้งนานแล้วละ ถ้ามีหลานสาว พ่อจะให้ชื่อว่า...”

“ปรางขวัญ” ภุซงค์พูดสิ่งที่อดุลย์กำลังจะพูด

“จริงหรือคะคุณพ่อ คุณพ่อบอกน้องกิมไว้ก่อนแล้วหรือคะ”

“พ่อไม่ได้บอกใครเลย แต่ก็ไม่แปลกใจที่ตาก็จะรู้” อดุลย์บอกก่อนจะขยายความ “ความจริงพ่อกับแม่ตั้งใจตั้งแต่แรกแล้วว่า ถ้ามีหลานสาวคนแรกจะให้ชื่อปรางขวัญ แม่เขาชอบ เพราะให้ความรู้สึกอ่อนโยน อ่อนหวาน สมเป็นกุลสตรี แต่หลานสาวคนแรกของคุณพ่อ ตาภูมิเขาไม่เอาชื่อนี้ หวังว่าลูกจะไม่คิด...”

“เพราะที่พูดเลยคะ” ภักธิดาเอ่ยกับบิดาด้วยรอยยิ้มมีความสุข ก้มมองท้องตัวเอง “ปรางขวัญคือชื่อที่เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้หญิงที่ภักเห็น เธออ่อนหวาน เรียบร้อย และงดงาม ราวกับเธอเกิดมาเพื่อเป็นดวงใจของใครสักคน ใช่มั้ยจ๊ะน้องกิม”

“ครับ” เป็นครั้งแรกที่คนในบ้านเห็นภุซงค์มีรอยยิ้ม “ปรางขวัญ อินทிரาลัย”

“เรียกน้องเสียเต็มยศเสียจะ” ภักธิดาเฝ้า “น้ำกิมต้องเรียกน้องขวัญสิถึงจะถูกต้อง”

เสียงหัวเราะตามมาเมื่อทุกคนหันไปหน้ายิ้มชื่นของเด็กชายผู้มีสีหน้า

เครื่องขีโมยู่เป็นนิത്യ แต่นั่นก็ทำให้เด็กชายยังรู้สึกได้ว่าเขาผูกพันกับคนในบ้านนี้ แม่ไม่รู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น แต่เขาก็จะทำอย่างที่ทำให้คำสัญญาจะปกป้องคนที่นี่ จะปกป้อง ‘น้องขวัญ’ ตลอดไป นี่คือสัญญา...

รดยุโรปคันใหญ่เลี้ยวเข้ามาภายในสุสานประจำตระกูล นายเนตรยังคงทำหน้าที่เป็นสารภีขับรถพาคุณหนูตัวน้อยมาที่นี่อย่างไม่เคยขาด ตั้งแต่วันแรกที่เธอเดินเข้ามาหาพร้อมน้ำตานองสองแก้มป่อง

‘ตาเนตรพา พาขวัญไปหาคุณแม่หน่อยได้มั๊ยคะ ขวัญคิดถึงคุณแม่ น้ำก็มีไม่พาขวัญไป’

ปรางขวัญเกิดมาเพราะอะไร คนในบ้านรู้และเข้าใจดี ทุกคนไม่นำออกไปพูด ช่วยกันดูแลให้ความรักแก่เด็กหญิงจนเธอไม่รู้สึกว่าขาดความรัก ‘พ่อ’ ของปรางขวัญคือคุณตาอดุลย์ ซึ่งตอนหลังเด็กหญิงเรียกติดปากว่า ‘คุณพ่อตา’ เป็นคำเรียกขานแสนหวานที่คนในบ้านคุ้นเคยและเข้าใจความหมาย จึงไม่มีปัญหา

ครั้งเมื่อออกไปนอกบ้าน โลกภายนอกเป็นสิ่งที่ปรางขวัญต้องเรียนรู้ ยิ่งในวัยที่ต้องเข้าโรงเรียน เด็กหญิงถูกหัวเราะเยาะ ถูกเพื่อนแกล้ง เพราะเธอมีคุณตากับคุณพ่อคนเดียวกัน เด็กหญิงเพิ่งเข้าใจความหมายวันแรกในโรงเรียนที่เด็กหญิงเฝ้ารอไม่ได้สวยงามดังที่จินตนาการไว้และไต่ยินมา

‘คนดีของน้ำก็มี มาหลบอยู่ที่นี่เองหรือคะ ทำอย่างนี้ไม่ดีรู้มั๊ยคะ คุณครูเป็นห่วงนะ’

ภุซงค์ทำหน้าที่ดูแลปรางขวัญแทนแม่คิธา ซึ่งหลังจากคลอดบุตรสาวก็เจ็บป่วยยอดๆ แอ็ดๆ เรื่อยมา ทุกคนในบ้านรู้ว่าไม่มียาใดรักษาอาการนี้ได้ ภุซงค์แนะนำให้เธอปฏิบัติธรรม อธิษฐานขอพรจากเพชรนาคาสีแดง ขอเวลาให้เธออยู่กับลูกต่อไปอีกหน่อย อย่างน้อยก็ให้เธอรู้ความจนมีความทรงจำเกี่ยวกับมารดา

‘ทำไมต้องหนีด้วยล่ะคะ น้ำกิมจะบอกวิธีจัดการเด็กเกเรให้ รับรองว่าไม่ยาก น้องขวัญไม่เห็นต้องกลัว น้องขวัญมีรอยยิ้มที่จะเอาชนะทุกอย่าง คราวหน้าถ้าเพื่อนล้อก็ไม่ต้องร้องไห้ น้องขวัญลองยิ้ม ยิ้มเหมือนที่ยิ้มให้คุณแม่ น้ำกิม คุณพ่อตา ให้คนในบ้านเรา น้ำเชื่อว่าเพื่อนที่โรงเรียนได้เห็นรอยยิ้มนี้ก็ต้องรู้สึกรักน้องขวัญเหมือนกัน ลองดูนะคะ’

ขณะที่แนะนำอย่างนั้น ภูซังค์ก็ตามเฝ้าดูและจัดการตัวหัวใจที่นำกลุ่มแก๊งปรางขวัญ สั่งสอนแบบเจ็บแสบนิดๆ จนสุดท้ายหัวใจก็กลายมาเป็นหนึ่งในแฟนคลับปรางขวัญ มีขนมมาให้เด็กหญิงทุกวัน นับจากนั้นปรางขวัญก็ไม่ร้องไห้ขอแงหรือทำหน้าเศร้าเวลาที่น้ำกิมไปรับอีกเลย แถมทุกวันจะมีเรื่องมาเล่าให้มารดา คุณพ่อตา และน้ำกิมฟังเสมอๆ เพราะความช่างจำช่างเล่า

วันเวลาของความสุขผ่านไปอย่างรวดเร็ว ภูซังค์รู้ว่าภักธิดาซื้อเวลาต่อไม่ได้แล้วและเธอก็รู้ตัว วันนั้นที่บ้านมีงานเลี้ยงเล็กๆ เพราะเป็นวันเกิดครบรอบห้าปีของปรางขวัญ แม้ภักธิดาจะอ่อนเพลียกว่าทุกวัน แต่ก็มาช่วยเด็กหญิงตัดเค้กวันเกิด

‘อ้อยคะ แต่อ้อยสู้เค้กของแม่ภักไม่ได้เนอะน้ำกิม คุณแม่ต้องหายใจไวๆ นะคะ แล้วมาทำเค้กให้ขวัญกับคุณพ่อตาแล้วก็น้ำกิมกินอีกนะคะ’

ภักธิดาไม่ได้ตอบลูก เพียงแต่ยิ้มรับขณะที่น้ำตาไหลนองสองแก้ม อดคิดไม่ได้ว่าการซื้อเวลายิ่งทำให้รู้สึกผูกพัน ถ้าเธอจากไปตั้งแต่ตอนนั้น เธออาจไม่ต้องเสียใจเท่านี้

‘อย่าคิดอย่างนั้นสิคะรับ น้องขวัญสดใสได้อย่างวันนี้เพราะมีพี่ภักที่ดูแลน้องขวัญอย่างดี’

หลังจากกินเค้กเสร็จ ภักธิดาก็ขอนอนอยู่ข้างๆ ลูกที่เล่นสนุกอยู่กับคนในบ้าน

‘หลับให้สบายนะครบพี่ภัก ผมสัญญาว่าจะดูแลน้องขวัญให้ดี’

ปรางขวัญไม่รู้ว่ามีแม่จากไปแล้ว แต่เธอตกใจมากเมื่อเห็นคุณพ่อตา

ร้องไห้เป็นครั้งแรก น้ำกิมเองก็ทำหน้าที่เตร้ากำมือแน่น ความเป็นเด็กทำให้คิดว่าแม่แค่หลับไป แต่แม่ก็ไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย

‘แม่รักของน้องขวัญนอนหลับอยู่ที่นี่’ ภูซงค์บอกเด็กหญิง

‘จริงหรือคะคุณพ่อตา’ ปรางขวัญหันไปถามผู้เป็นตา แล้วจึงหันไปถามภูซงค์ต่อ ‘แล้วทำไมคุณแม่ไม่ไปนอนที่บ้านละคะน้ำกิม ที่นี่ไม่มีเตียง ไม่มีหมอน แล้วตรงนี้ก็เล็กนิดเดียวเอง แม่รักจะนอนได้อย่างไรคะ’

‘นอนได้สิลูก’ อดุลย์บอกหลานตัวน้อยแทนภูซงค์ที่หนึ่งไป การบอกความจริงเกี่ยวกับการสูญเสียไม่ใช่เรื่องง่าย ‘เพราะตอนนี้แม่รักของน้องขวัญไปเป็นนางฟ้าอยู่บนสวรรค์ นางสวรรค์จะนมรมิตตัวเองไปอยู่ที่ไหนก็ได้’

‘เหมือนโสนน้อยเรืองามหรือคะ’ เด็กหญิงเอ่ยถึงนิทานที่แม่รักมักอ่านให้ฟังก่อนนอนเสมอ

‘ใช่แล้วลูก’

‘แล้วเมื่อไหร่แม่รักจะออกมาหาขวัญเหมือนโสนน้อยที่มาหาเจ้าชายละคะ’ เด็กหญิงปรางขวัญช่างเจรจาช่างซักช่างถาม ‘ขวัญคิดถึงแม่รัก ขวัญอยากเจอ เมื่อไหร่แม่รักจะออกมาคะ’

‘แม่เขาออกมาไม่ได้แล้วละลูก’ ใจผู้เป็นตาที่ว่าจะเข้มแข็งอ่อนยวบ น้ำตาคลอเบ้า ก็อ่อนสะอื้นจุกอยู่ที่คอ พุดอะไรไม่ออกทั้งที่อยากปลอบอยากทำให้หลานน้อยตัดใจ

‘ทำไมละคะ แม่รักไม่อยากเจอขวัญแล้วหรือคะ’

‘อยากสิลูก แม่เขาอยากอยู่กับน้องขวัญ อยากเจอสุดหัวใจ แต่...’

‘คุณพ่อตาร้องไห้ทำไมคะ คุณพ่อตาคิดถึงแม่รักใช่ไหมคะ โอ้...อย่าร้องนะคะคุณพ่อตา อย่าร้องนะ ขวัญไม่งอแงแล้วนะคะ ไม่ร้องไห้แล้ว คุณพ่อตาก็อย่าร้องไห้หะคะ โอ้ๆๆ น้ำกิมมาช่วยขวัญปลอบคุณพ่อตาหน่อยสิคะ’

‘น้องขวัญไม่อย่าให้คุณพ่อตาร้องไห้ใช่ไหมคะ’ ภูซงค์พูดกับเด็ก

หญิงเมื่ออยู่ลำพัง

‘คะ ขวัญไม่อยากจะให้คุณพ่อตาร้องให้’

‘ถ้าอย่างนั้นน้องขวัญก็ต้องไม่ร้องให้หาแม่ภาคต่อหน้าคุณพ่อตาอีก
น้ำก็มีรู้ว่าน้องขวัญร้องไห้เพราะคิดถึงแม่ภาค แต่ยิ่งน้องขวัญร้องไห้ คุณพ่อตาก็จะยิ่งเสียใจ รุ้มั้ยคะ’

‘คะ แต่ขวัญร้องไห้กับน้ำก็มีได้มั้ยคะ ขวัญไม่อยากจะร้องไห้คนเดียว
คะ ได้มั้ย’

‘ได้สิคะ’ ในยามที่เด็กหญิงเสียใจและอยากร้องไห้ จะมีน้ำกิมคอย
อยู่ใกล้เสมอ

รถคันเดิมเข้ามาจอดเทียบทางเท้า ทันทีที่รถจอดสนิท ยังไม่ทันที่
นายเนตรจะก้าวออกมาเปิดประตูให้ หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเบาะหลังก็ก้าวลง
มาเสียก่อน ร่างบางระหงอยู่ในชุดครุยยาว แม้อีตดอกไม่ออกมาด้วย
ข้อใหญ่ แต่ก็ยังดูคล่องแคล่วกระตือรือร้น

‘ไม่เป็นไรค่ะตา’ หญิงสาวหันมาบอกคนขับรถที่ทำท่าจะตามลงมา
ช่วยเธอถือของ ‘ขวัญถือได้ ตาไม่ต้องตามเข้าไปหรอกค่ะ ตาไปคุยกับ
ลุงยามก่อนก็ได้เนคะ ขวัญว่าจะอยู่ที่นี้สักพัก’

‘จะดีหรือครับคุณหนู ให้ผมไปด้วยดีกว่า ผมไม่รบกวนหรอกครับ’

หญิงสาวส่ายหน้า แม่ห่วงใยแต่นายเนตรก็ไม่กล้าขัดใจหญิงสาว
ไปได้แต่มองตามเจ้าของแผ่นหลังบางที่เดินจ้ำอ้าวไปตามทางปูพื้นด้วยอิฐ
ตัวหนอน ตลอดแนวทางเดินนั้นร่มรื่นด้วยไม้ใหญ่ ด้านหน้าเป็นบึงใหญ่
อยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก เหมาะจะใช้เป็นสุสานของตระกูลมหาเศรษฐี
ที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอินทிரาลัย

ปรากฏว่าใช้เวลาเดินไม่นานก็มาถึงเนินซึ่งมีเจดีย์สูงต่ำตั้งเรียงราย
ตลอดแนวทางเดิน ซึ่งล้วนใช้เก็บอัฐิของบรรพบุรุษตั้งแต่ต้นตระกูลถึง
ปัจจุบัน หญิงสาวเดินไปยังสุดแถว ตรงเจดีย์ทรงสูงที่เขียนชื่อ ‘ภักธิธา

อินทிரาลัย อายุ ๓๐ ปี

“ขวัญเรียนจบแล้วนะคะแม่ภัค” หญิงสาวมองรูปขณะบอกด้วยความภูมิใจ

“นี่เป็นดอกไม้ที่คุณพ่อตาให้ขวัญ ขวัญเอามาฝากแม่ภัคนะคะ เป็นดอกไม้ลิ้นี่ที่คุณแม่ชอบด้วย” หญิงสาวเอ่ยพลางวางดอกไม้ลงอย่างแผ่วเบา “คุณแม่สบายดีนะคะ ส่วนขวัญสบายดีค่ะ แต่ตอนนี้รู้สึกเปลี่ยวๆ นิดหน่อย เพราะนอนดึกตื่นเช้า ตื่นเต้นค่ะ อยากให้คุณแม่ไปด้วย แต่ไม่เป็นไรนะคะ ขวัญมีคุณพ่อตาไปเป็นเพื่อน ตาเนตร ยายจันทร์ ไปถ่ายรูปร่วมกับขวัญทุกคนเลยคะ”

ตั้งแต่วันที่มารดาจากไป จนบัดนี้เวลาผ่านไปสิบเจ็ดปีแล้ว การสูญเสียครั้งนั้นแค้นหนักหนา แต่ปรางขวัญยังรู้สึกว่ามันเทียบไม่ได้กับการสูญเสียครั้งต่อมา การสูญเสียน้ำกิม...น้ำที่เธอรักและผูกพันมาก

‘น้ำกิมสัญญากับขวัญได้มั๊ยคะว่าจะไม่นอนหลับไปเหมือนคุณแม่ไม่ทิ้งขวัญไป ถ้าไม่มีน้ำกิม ขวัญต้องเหงามากๆ แน่เลยคะ สัญญาได้มั๊ยคะ เกี้ยวก้อยสัญญาได้มั๊ยคะว่าจะอยู่กับขวัญตลอดไปเลย’

‘คะ น้ำสัญญา...น้ำจะอยู่กับน้องขวัญ จะไม่ทิ้งไปไหน จะไม่ให้น้องขวัญต้องอยู่คนเดียวคะ’

หลังคำสัญญาได้ไม่นาน น้ำกิมก็หายไปจากชีวิตปรางขวัญ

ไม่ใช่เพราะนอนหนึ่งไปเหมือนมารดา แต่เพราะอุบัติเหตุ

รถที่นั่งกันไปสามคนซึ่งมีอดุลย์ ภูซงค์ และปรางขวัญ ตกเขาและจมหายไปไหนทะเล เมื่อพลเมืองดีไปถึงที่เกิดเหตุ ก็พบเพียงอดุลย์ซึ่งกอดหลานสาวสลบอยู่ริมฝั่ง หลังการค้นหาพบเพียงซากรถ แต่ไม่พบร่างของภูซงค์ แม้จะมีการงมหาแต่ก็ยังไม่พบ เด็กหนุ่มกลายเป็นคนหายสาบสูญ

ตำรวจสันนิษฐานว่าภูซงค์อาจถูกระแสน้ำพัดไปและคาดว่าเสียชีวิตแล้ว แต่อดุลย์ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์วันนั้นรู้ว่ามันไม่ใช่แค่นั้น เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น รู้ว่าทำไมภูซงค์ต้องหายตัวไป ทำไมจึงมีแต่เขาและปรางขวัญ

ที่รอดกลับมา แต่เป็นการรู้ที่พูดไม่ได้ บอกใครไม่ได้แม้แต่ตัวปรางขวัญ
เอง หญิงสาวจึงรับรู้เพียงว่าน้ำกิมเสียชีวิตจากอุบัติเหตุในวันนั้นเพื่อปกป้อง
เธอและคุณพ่อตา จากไปด้วยวัยเพียงสิบเจ็ดปีเท่านั้น

“วันนี้ขวัญไม่มีดอกไม้มาฝากน้ำกิมนะคะ”

หญิงสาวมองคนในรูปที่อยู่บนเจดีย์ถัดไป ป้ายนั้นสลักชื่อ ‘กุซงค์
อินทிரาลัย’

“หยิบมาช่อเดียว เอามาฝากแม่ภักละ น้ำกิมไม่ว่าอะไรหรอกเนอะ”

ปรางขวัญนั่งลงกับพื้นอย่างที่เคยทำ เพราะไม่ได้มาที่นี่หลายสัปดาห์
มีเรื่องมาเล่าให้แม่ภักและน้ำกิมฟังมากมาย เรื่องชีวิตประจำวัน เรื่องคน
ในบ้าน เรื่องของคุณพ่อตา เรื่องผู้คนที่ไปพบเจอ รวมถึงเรื่องของครอบครัว
‘ลุงภูมิ’ ที่ดูเหมือนในช่วงสี่ห้าปีหลังจะเข้ามาสืบบทบาทมาก

‘ผมขอโทษครับคุณพ่อ ต่อไปนี้ผมจะแวะมาหาคุณพ่อบ่อยๆ จะพา
หลานๆ มาด้วย คุณพ่ออย่าให้ผมกับคุณอิงอรนะครับ พวกเราผิดไปแล้ว’

แม่เจ้าตัวและครอบครัว อันประกอบด้วยภรรยาและลูกแฝดชาย
หญิงที่อายุแก่กว่าปรางขวัญสามปี จะพากันบอกว่าเพราะอยากดูแลใกล้ชีวิต
อดุลย์ซึ่งอายุมากแล้ว แต่คนส่วนใหญ่ก็ดูออกว่าหวังสมบัติมหาศาลของ
อดุลย์ โดยใช้จุดอ่อนเรื่องความใจดีของปรางขวัญมาเป็นเครื่องมือ เพราะ
ทุกครั้งที่ต้องการอะไร พวกเขาจะมาขอให้หญิงสาวช่วยพูดกับอดุลย์ให้
คราวนี้ก็เช่นกัน

“คุณแม่กับน้ำกิมจำข่าวที่ขวัญมาเล่าเมื่อสองสามเดือนก่อนได้ไหมคะ
เรื่องที่เป็นข่าวใหญ่โตเกี่ยวกับที่ของคุณพ่อตา บึงลิโรซานะคะ”

‘มหัศจรรย์ยอดพระธาตุไผ่ล่กลางบึงบัวแดงเพียงข้ามคืน’

‘พบรอยพญานาค ผู้คนแห่กราบไหว้ขอพร’

‘คนลบหลู่เจอดี กลายเป็นศพจมน้ำห้าศพ’

‘เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นพญานาคคุ้มครองพระธาตุกลางน้ำ’

‘เริ่มมีการสืบค้นจนพบตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาถึงนครที่สูญหาย’

หญิงสาวหมายถึงเหตุการณ์ที่สื่อทุกแขนงตีข่าวใหญ่โตกลายเป็น
ทอล์กออฟเดอะทาวน์ในช่วงนั้น ข่าวที่นำพาผู้คนจากทั่วทุกสารทิศไปรวม
ตัวที่นั่น แม้อเวลานี้ข่าวนั้นจะเริ่มซาไปบ้าง แต่สิ่งที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์
ก็ยังทิ้งปัญหาให้ปรากฏ

“ลุงเขาอยากได้ที่แปลงนี้นะคะ โทธ. มาขอให้ขวัญช่วยพูดกับคุณ
พ่อตา บอกว่าจะปรับปรุงที่ตรงนั้นเป็นสถานที่ท่องเที่ยว จะสร้างโรงแรม
ใหญ่โต พานักลงทุนไปดูแล้วด้วย แต่ไม่ได้บอกคุณพ่อตา พอคุณพ่อตา
ทราบเรื่องก็เลยโกรธมากเลยคะ ขวัญไม่เคยเห็นคุณพ่อตาโกรธขนาดนี้
มาก่อน จะตามไปเล่นงานลุงภูมิที่โน่น แต่ติดงานรับปริญญาขวัญ แต่พอ
เสร็จงานก็ขึ้นเครื่องบินไปที่โน่นเลยคะ”

ปรากฏขวัญพูดถึงเรื่องนี้ก็กังวลใจขึ้นมาอีก “เมื่อที่ลุงภูมิโทธ. หาขวัญ
บอกว่าให้ขวัญช่วยพูดอีก คุณลุงบอกว่าที่คุณพ่อตาโกรธเป็นพินเป็นไฟ
ไม่ยอมยกที่แปลงนี้ให้ลุงภูมิ เพราะคิดว่าจะเก็บที่แปลงนี้ไว้ให้ขวัญ ถ้าขวัญ
บอกว่าไม่อยากจะ คุณพ่อตาคงไม่ว่าอะไร แล้วก็คงยอมยกที่บึงสีโรธให้
ลุงภูมิง่ายๆ”

นั่นคือไม่ตายที่คนฝ่ายภูมิใช้กับปรากฏขวัญ และหญิงสาวก็ยอมมา
ตลอด เพราะไม่อยากจะให้อดูลย์ลำบากใจ เพราะถึงอย่างไรภูมิก็คือลูก
คนเดียวที่เหลืออยู่ แม่ไม่ชอบลูกสะใภ้ แต่สุดท้ายลูกก็คือลูก

“ขวัญยินดีช่วยนะคะ ขวัญไม่ได้อยากได้สมบัติอะไรของคุณพ่อตา
แต่ที่ขวัญลังเล เพราะขวัญรู้ว่าคุณพ่อตารักที่แปลงนี้มาก ถึงขวัญจะไม่ได้
เห็นด้วยตาตัวเอง แต่ขวัญก็รู้ว่าคุณพ่อตาผูกพันกับที่นี้มาก”

อดูลย์จะไปที่บึงสีโรธบ้างครั้งเป็นอย่างไรบ้าง ไปอยู่คราวละหลายวัน
ปรากฏขวัญเคยขอไปด้วยแต่ท่านไม่อนุญาต บ่ายเย็นมาเรื่อย แต่ปรากฏขวัญ
ไม่ได้ใส่ใจอะไร เพราะท่านให้เหตุผลว่าแค่ไปปฏิบัติธรรม ไม่อยากให้เธอ
ไปรบกวบน แล้วที่นั่นก็ไม่มีอะไรให้เธอไปเที่ยว ถ้าจะไปก็พาไปที่อื่นเสีย
มากกว่า

“ขวัญควรทำไงดีคะแม่ก๊าด น้ำกิม” หญิงสาวรู้ว่าถึงอย่างไรก็คงไม่ได้คำตอบ แต่การได้พูดออกมาก็ทำให้เธอสบายใจ

ที่ว่าคราวนี้คงจะไม่ใช่ เพราะดูเหมือนตัวปัญหาตามมาถึงที่ เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งตรงมาทางเธอเป็นเครื่องยืนยัน โดยมีนายเนตรวิ่งตาม กิ่งจะห้ามปรามแต่ก็คงไม่กล้าสัก เพราะถึงอย่างไรคุณนายปากแดงคนนี้ก็เป็นที่นรธาของ ภูมิ อินทிரาลัย

“หลานขวัญมาอยู่ที่นี้เอง ป้าตามหาเสียทั่ว ทำไมไม่รับโทรศัพท์บ้างล่ะจ๊ะ”

“สวัสดีค่ะป้าอิงอร” หญิงสาวยกมือไหว้อิงอรซึ่งแต่งตัวฟูฟ่าเครื่องเพชรเครื่องพลอยเต็มตัว แต่งหน้าจัด เวลาพูดจิบปากจิบคอ ยิ้มปั้นหน้าเป็นป้าผู้แสนดี “พอดีขวัญไม่ได้พกโทรศัพท์มาด้วยนะคะ ป้าอรมิจะอะไรกับขวัญเธอคะ”

“ไม่ใช่ธุระสำคัญอะไรหรอกจ๊ะหลาน เพียงแต่ป้าจะมาชวนหลานไปเที่ยวจ๊ะ”

“ไปเที่ยวไหนคะ” ปรางขวัญแปลกใจ

“บิ่งลิโรธา...หลานไม่รู้เธอจะว่าคุณพ่อไปที่นั่น ไม่ต้องปฏิเสธนะ ป้าจองตัวเครื่องบินไว้แล้ว แล้วยี่สำคัญที่ซอณญาของหลานก็มีถ่ายละครที่นั่น พี่เขานึกถึงหลานมากเลยรู้มั๊ย นะจ๊ะ ไปด้วยกันเถอะนะ”

“แต่ว่า...” ปรางขวัญลำบากใจ หันไปสบตานายเนตรซึ่งสายหน้าเหมือนจะบอกให้คุณหนูปฏิเสธ

“ไปเถอะจ๊ะ นะๆ ไปเป็นเพื่อนป้าหน่อย นี่เห็นว่าคุณพ่อลืมาไว้ด้วยนะ หนูจะได้แวะกลับไปเอายาไปให้คุณพ่อด้วย ไม่ดีเธอ” อิงอรยกเหตุผลมาอ้าง “ป้ารู้ว่าหลานขวัญต้องได้ยินข่าวเรื่องพระธาตุโผล่กลางน้ำ ไม่อยากไปเห็นด้วยตาตัวเองบ้างเธอจ๊ะ ที่นั่นบิ่งบัวสวยมากเลยรู้มั๊ยจ๊ะ”

ปรางขวัญอยากไปที่นั่นมาโดยตลอด นี่อาจเป็นโอกาส

“ค่ะ เตียวขวัญขอแวะไปเก็บของกับเอายาให้คุณพ่อที่บ้านก่อน

นะคะ”

“ได้จ๊ะ ยังมีเวลา” อิงอรยิ้มหวานต่อหน้าหลานสาว แต่เมื่ออยู่ลับหลัง ก็เบะปากอย่างที่เคยทำ

ปรากฏขวัญส่ายหน้าปรามนายเนตร สิ่งที่อิงอรทำใช้ว่าเธอจะไม่รู้ แต่ที่เฉยเพราะหญิงสาวคิดและทำอย่างที่ภูซังค์สอน นั่นคือรู้จักให้อภัย มองอีกฝ่ายอย่างเข้าใจ หยิบยื่นไมตรีให้แก่คนที่คิดไม่ดี คิดดีเพื่อหวังว่าสักวัน พวกเขาจะมองเห็น หรือต่อให้มองไม่เห็น ความดีก็จะช่วยคุ้มครอง

“คุณหนูยอมให้ครอบครัวนี้ลากไปอีกแล้ว ทำไม่กันนะ ทำไม่ถึงยอมให้เขาข่มอยู่ได้”

“พูดอะไรนายเนตร” อิงอรได้ยืนไม่ชัดแต่จับท่าทางได้ บวกกับรู้ดี แก่ใจว่าทำอะไรอยู่จึงยิ่งร้อนตัว “ฉันถามว่าเมื่อก็แก่บ่นอะไร”

“เปล่าครับ” คนขับรถก้มศีรษะต่ำ ขณะที่อีกฝ่ายสะบัดหน้าใส่อย่าง ซัดใจ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะตา” ปรากฏขวัญบอกเมื่ออยู่ลับหลังอิงอร “ขวัญ จะระวังตัวค่ะ”